

Lord Raffles

genaamd

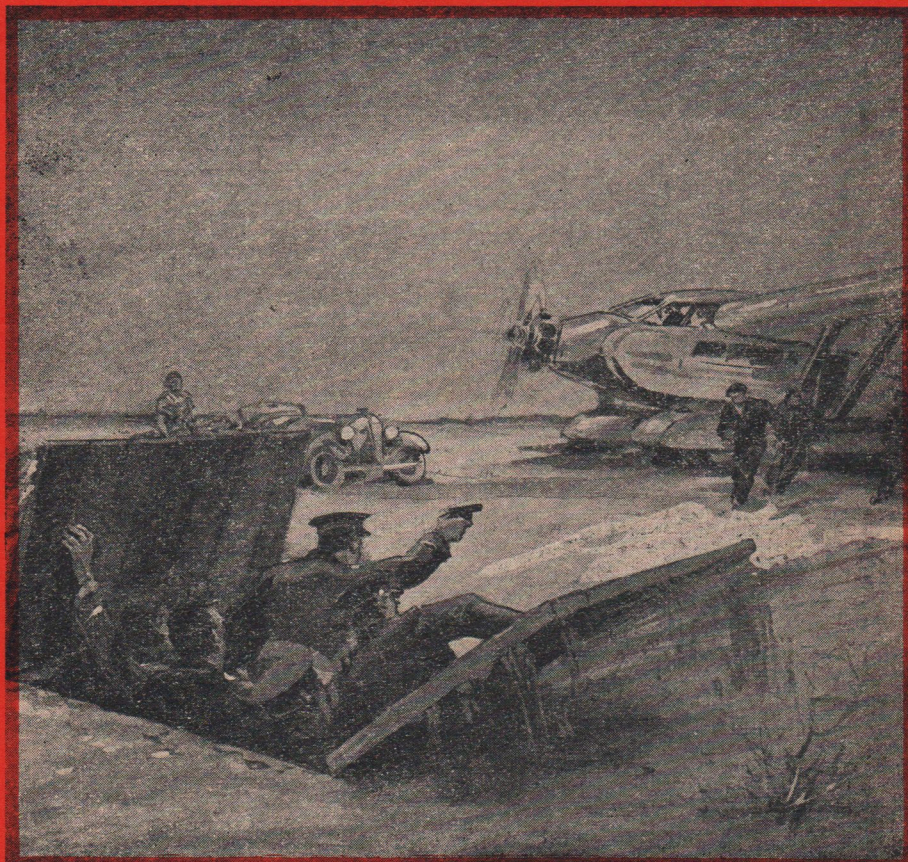
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

VUUR OP DE PRAIRIE

N° 2764

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat, 23, Hasselt

Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

VUUR OP DE PRAIRIE

HOOFDSTUK I

RAFFLES KOMT IN NEW YORK AAN

Het kon ongeveer twee uur in de middag zijn geweest, toen er een gewone taxi, bont geschilderd, zoals alle New Yorkse taxi's zacht blauw van boven, kanariegeel van onder, stopte voor de marmeren hall van het Waldorf-Astoria Hotel, in de wandeling bekend als «The Powers», aan de Park Avenue, tussen de 49ste en 50st Straat een paar huizenblokken verwijderd van het Rockefeller Center en in de schaduw van de wereldbekende Sint Patrick kathedraal

in New York.

Er stapten drie mannen uit, waarvan een, reusachtig gebouwd en in een eenvoudig chauffeursuniform, naast de voorbank had gezeten.

De beide anderen waren uitstekend gekleed en zagen er uit als rijke toeristen, of ook wel als zakenmensen die naar New York waren gekomen om een of andere belangrijke transactie af te sluiten.

Terwijl de reus in de chauffeursuni-

form de taxichauffeur betaalde, gingen de beide heren de enkele treden van het grote terras op en gingen de hall binnen, een ware zaal, met de plaats van de zogenaamde « chieft clerk », dat is de man die het vreemdelingenregister bijhoudt en de kamers aanwijst, aan de rechterkant.

Deze heer met een indrukwekkende gestalte troonde achter een soort lange toonbank, waarachter nog een tweede persoon zat, weinig minder deftig en waarop enige reusachtige registers lagen, geflankeerd door een paar telefooncellen.

Achter de beide functionarissen was een groot schakelbord en daarnaast hing een bijna even groot rek vol sleutels, ieder met hun cijfer.

Er hingen vijftig sleutels op een rij en van die rijen waren er zestien, want het Astor Hotel beschikt over 800 kamers, of liever gezegd appartementen, waarvan er sommigen een suite van drie of meer ineenlopende vertrekken bevatten. Deze zijn bestemd voor de zeer rijke mees, die soms geruime tijd achtereens in het hotel wonen, meestal vreemdelingen, en verder voor buitenlandse diplomatieke missies, ambassadeurs, ministers, vreemde vorsten enzovoorts, maar soms ook bewoners van New York zelf.

De twee pas aangekomen heren staken de hall schuins over, waarin op dat ogenblik maar weinig bezoekers waren, daar de lunchtijd nog niet voorbij was, richtten hun schreden naar de chieft clerk en vroegen hem om twee kamers, naast elkaar gelegen en met een tussendeur.

De deftige heer kende het hotel blijkbaar op een prikje en wist vrij nauwkeurig wie er op dat ogenblik verbleven, en waar, zodat hij zijn register niet eens behoefde op te slaan om dadelijk te zeggen :

— Driehonderdveertien: appartement van twee kamers. In een er van zullen wij een bed laten bijplaatsen. Twintig dollars per dag en per stuk, ontbijt inbegrepen. Hier is het register.

De twee heren schreven hun namen in het grote register, nadat een liftboy

zich al van hun bagage had meester gemaakt, ontvingen de sleutels en volgden de knaap naar een van de grote liften, die gemakkelijk tien personen tegelijk kunnen vervoeren en op drukke uren met grote snelheid op en neer suizen. Hun kamers bleken op de dertigste verdieping te liggen en een ogenblik later waren zij al geïnstalleerd.

— Grote bagage, mijnheer? vroeg de kelner, die tot het étagepersoneel behoorde en die net was binnengekomen.

— Die komt pas later vriend, antwoordde een van de beide reizigers, een lang en krachtig gebouwd man met doordringende grijze ogen en scherp getekende, fraaie trekken.

— Uw chauffeur?

— Ik wil, dat hij in het hotel zelf logeert en niet in de bediendenafdeling. Laat hem een kamer in het hoofgebouw geven.

De kelner boog en verliet het vertrek.

De twee mannen bleven alleen en keken elkaar een ogenblik zwijgend en glimlachend aan. Toen zei de man met de grijze ogen tegen de jongere met de blauwe, lachende:

— Wij mogen zeggen, dat het hoog tijd werd, Charles.

— Meer dan tijd, bevestigde de jongeman veelbetekenend. Na een reis van bijna een maand door het barre noorden, door sneeuw en ijs, nu eens met de hondenslee, dan weer te paard, zal een beetje rust ons goed doen.

— O, wat dat betreft, Charles, van rust zal niet veel komen, ben ik bang. Daarvoor hebben wij overigens de reis naar New York niet gemaakt. Wij zijn hier gekomen om de bende van het « Kwade Oog » te bestrijden en dat zal ik ook doen, of mijn naam is geen John Raffles.

— Ik geloof niet, dat je ooit over mijn hulpvaardigheid te klagen hebt gehad, Edward, maar als ik de waarheid zeggen mag: ik had er heel wat voor gegeven, als wij niet hierheen waren gekomen, maar dadelijk naar Londen waren teruggekeerd, na dat gevaarlijke avontuur met het Japanse goud.

— Dat zou wel gebeurd zijn, beste kerel, als er geen berichten uit New

York waren gekomen, die spraken van een herleven van het « Kwade Oog ». De dagbladen zullen ons daarover wel inlichten. Laten wij naar de hall gaan; daar vinden wij bladen in overvloed.

De beide mannen gingen naar hun respectieve badkamers, om zich wat te verfrissen, gingen daarna met de lift naar beneden, stapten de hall in en hadden daar spoedig ieder een exemplaar van een veel gelezen New Yorks blad gevonden.

En Raffles las het volgende :

HET KWADE-OOG HERLEEFT!

« Mochten de inwoners van New York zich soms geveleid hebben met de hoop, dat er voorgoed een einde zou zijn gemaakt aan het bestaan van de bende « Het Kwade Oog » die ruim een jaar geleden scheen te zijn uitgeroeid, dan zullen de gebeurtenissen van de laatste weken hen wel ontnuchterd hebben. Want het valt, helaas, niet te betwijfelen of de bende is herleefd, onder andere leiding weliswaar, maar met dezelfde brutaliteit, die een groot gevaar oplevert voor de samenleving. Reeds zijn er enige zeer brutale berovings gevallen voorgekomen, twee keer een overval op een grote Bank in een van de voorsteden en beide keren kon onweerlegbaar worden vastgesteld, dat men hier te doen had met « Het Kwade Oog ».

Reeds hebben verscheidene vermogende inwoners van New York dreigbrieven ontvangen, die waren ondertekend met hetzelfde, wijdopen, dreigend starende oog, dat voorkwam onder de missieven, die een jaar geleden de zogenaamde Moloch en zijn kapiteins zonden aan de uitgekozen slachtoffers.

Eerst meende de politie te doen te hebben met een laffe mystificatie, maar zij moest die opvatting spoedig laten varen. Het blijkt hoe langer hoe duidelijker, dat zij de strijd zal moeten aandoen tegen een geheimzinnige genootschap, dat over buitengewone hulpmiddelen beschikt en dat wordt aangevoerd door sluwe mannen, die zelfs de modernste middelen in de strijd brengen bij het volbrengen van hun misdadige plannen. En des te gevaarlijker is de

bende, omdat er zich blijkbaar ook ditmaal onder de leden personen bevinden, die behoren tot de beste kringen en dat zij voor geen enkel middel terugdeinst om haar doel te bereiken, geweldpleging noch moord. Gisteren had er weer een van die voorvallen plaats, even raadselachtig als onrustbarend en die de politie met grote bezorgdheid vervult.

De beurs was nauwelijks geopend en de reusachtige zaal was gevuld met zakenlui, toen er plotseling vanuit de hoogte een groot aantal strooibiljetten kwam neerfladderen, die alleen deze woorden bevatten:

« Rijke beursbezoekers, past op uwe zakken! »

En daaronder was met vaardige hand het woest starende oog als handtekening.

De biljetten moesten zonder enige twiifel door verscheidene personen tegelijk zijn uitgestrooid van de brede gaanderij, die op ruim tien meter hoogte rondom de grote zaal loopt, maar ofschoon er onmiddellijk een onderzoek werd ingesteld, men vond daarboven niemand en ook de supposten verzekerden bij hoog en laag, dat niemand de deuren was gepasseerd, die toegang geven tot de gaanderij.

Maar op deze gaanderij komen verscheidene ramen uit en daarin zal de oplossing van het raadsel moeten worden gezocht, ofschoon het een mysterie blijft, hoe de mannen, die de strooibiljetten uitwierpen, door een van die ramen naar binnen hebben kunnen klimmen, zonder dat het werd gemerkt, en hoe zij het dak van de Beurs hebben kunnen bereiken.

Natuurlijk werd al aan medeplichtigheid van enkele supposten gedacht, maar al die bedienden zijn reeds lang in dienst van het Beursbestuur en bovendien kon men hun absoluut geen nalatigheid verwijten.

Maar uit dit schijnbaar niet veel betekende voorval blijkt intussen met welk een geraffineerde brutaliteit en slimheid de gevaarlijke bende ook nu weer optreedt. De onrust onder de welgestelden neemt inmiddels hand over hand toe en de politie heeft alle maat-

regelen genomen, die in haar vermogen liggen, om de bende zo goed mogelijk te bestrijden.

Het aantal van de surveillance-wagens en overvalwagens, die onophoudelijk de stad doorkruisen, is nog vergroot en zij rijden vooral rond in de buurt van de grote banken, op kruis-

punten en in de stillere voorsteden, de manschappen hebben last gekregen, de grootste waakzaamheid in acht te nemen, in het kort: de politie doet wat in haar vermogen is. »

Aldus eindigde het alarmerende krantenbericht.

HOOFDSTUK II.

DE VERDWENEN BEURSKONING

Misschien waren er in New York nog tal van optimisten geweest, die tot het laatste ogenblik ongelovig de schouders ophaalden en bij hoog en laag bleven volhouden, dat het Kwade Oog alleen maar bestond in de verbeelding van fantastische, zenuwachtige mensen, of dat zij hoogstens een niet al te geslaagde grap was van een aantal niet al te kieskeurige, lichtzinnige kerels, die hun medeburgers schrik wilden aanjagen.

Maar zelfs zij moesten de volgende dag wel bekennen, dat er hier geen sprake was van een mystificatie en het Kwade Oog werkelijk bestond, want het had dat bestaan op onaanvechtbare wijze gedemonstreerd.

Diezelfde dag immers kwam het vast te staan, dat Jerry Hooker, een schatrijke, vooraanstaande bankier, wiens soms wel gewaagde speculaties al enige jaren lang de aandacht op hem hadden gevestigd, verdwenen was.

Natuurlijk is het niet direkt zo gemakkelijk vast te stellen, of een openbaar persoon, want als zodanig mocht men Jerry Hooker wel beschouwen, inderdaad verdwenen is, of, bijvoorbeeld, alleen door een onvoorziene omstandig-

heid ergens wordt opgehouden. Maar er hoefden maar weinig uren te verlopen, om die laatste mogelijkheid uit te schakelen.

Laat in de middag namelijk ontving Marjorie Hooker, de enige knappe dochter van de schatrijke weduwnaar, een brief, waarin zij werd uitgenodigd op een bepaalde dag en een bepaald uur een hoog bedrag te deponeren op een nader aan te geven plek. Het jonge meisje werd aangemaand, «de politie buiten de zaak te houden», wanneer zij zich niet aan een groot gevaar wilde blootstellen en als ondertekening prijkte onderaan het wijdopen oog, met zijn starende pupil en zijn dreigende uitdrukking.

Maar Marjorie Hooker was een modern meisje en zij aardde naar haar vader, wie het zeker niet aan persoonlijke moed ontbrak. Zij haalde over de bedreiging de schouders op en het briefje was nog geen minuut in haar bezit of zij had de politie al opgebeld en deze in kennis gesteld met het feit van de verdwijning van haar vader. Want dat feit kon nu onmogelijk meer ontkend worden, zoals het eerste vluchtig inge-

stelde onderzoek al aan het licht bracht.

Zij kende haar vader en zij wist, dat hij nooit zou hebben toegestemd, voor een bedreiging te bukken, of al was het maar een dollarcent tegen zijn zin te betalen; en de bandieten vroegen een half miljoen dollars.

Dat was op een cent af hetzelfde bedrag, dat enige jaren geleden het hoofd van de bende van het Kwade Oog geëist had als losgeld voor Peter Vandyke, de staalkoning.

Marjorie herinnerde zich nog heel goed, dat ook toen die som nooit was uitbetaald, misschien omdat een zekere Londense Gentleman-Inbreker, de geheimzinnige John Raffles zich met de zaak had bemoeid.

Hoe het ook zij, Marjorie dacht er geen ogenblik aan, dit grote fortuin te betalen. Zij stelde vertrouwen in het beleid van de politie, aan wie het zeker moest lukken de verblijfplaats van haar vader op te sporen, en daarmee bewees het arme meisje alleen maar, dat zij nog totaal geen begrip had van de praktisch onuitputtelijke hulpmiddelen, waarover de Moloch kon beschikken. Dat zou zij pas later, tot haar schade ervaren.

Onder degenen, die het bericht van de brutale ontvoering en van het dreigbriefje aan Marjorie Hooker lazen, bevonden zich natuurlijk ook John Raffles en zijn onafscheidbare vriend Charles Brand. Zij lazen het in de « New York Globe, » omstreeks negen uur in de avond, toen zij in de lounge van het hotel zaten.

Bijna tegelijkertijd legden zij de krant uit de handen en keken elkaar veelbetekenend aan, zij hadden elkaars gedachten onmiddellijk begrepen.

Brand was, zoals gewoonlijk, de eerste, die iets zei. Hij fluisterde zo zacht mogelijk, toen hij opmerkte:

— Het spel is dus al begonnen.

— En men kan niet ontkennen, dat het met een fanfare wordt ingezet, zei Raffles. Een half miljoen dollar; het is werkelijk geen peuleschil. Voor een begin is het althans niet onverdienstelijk.

— Ik heb die naam van Hooker ook

in Londen wel eens gehoord, meende Brand.

— Dat is niet zo verwonderlijk; hij is een van de meest vooraanstaande, de rijkste en, als men het zo noemen mag, de onbarmhartigste bankiers van heel New York en dat wil wat zeggen.

— Hij is dus werkelijk heel rijk?

— Men schat zijn vermogen op ongeveer 40 miljoen dollar.

— Maar waarom betaalt zijn dochter dan niet eenvoudig de losprijs? Het zal wel om het leven van haar vader gaan; dat moet zij toch begrijpen?

— Zonder twijfel begrijpt zij het, maar een half miljoen is heel veel geld en het meisje is zeker van oordeel, dat de politie er in moet slagen, de verblijfplaats van haar vader te ontdekken.

Brand had de krant nog eens opgenomen en zei nu:

— Er staat niets naders over de plek, waar het geld moet worden neergelegd.

— Ik denk, dat de politie dat met opzet verzwegen heeft. Natuurlijk zal het wel een volkomen veilige plek zijn, waar het onmogelijk is, de bandieten, die het geld komen halen, bij verrassing te overvallen. Wij zullen dat echter wel nader horen.

Brand keek verrast op en vroeg:

— Wij? Wat bedoel je daarmee?

— Wel, heb je er een ogenblik aan kunnen twifelen, of ik mij met deze hoogst interessante zaak wil bemoeien? was de wedervraag van Raffles. Maar Charles, nog nooit lag er zo'n pracht kans voor om rechtstreeks met die kerels in aanraking te komen.

— Maar het nut? antwoordde Brand enigszins ongeduldig. Welk voordeel kan het je opleveren?

— Misschien niet direkt een geldelijk voordeel, ofschoon dat nog zo zeker niet is, maar dan toch wel een moreel, antwoordde Raffles glimlachend. De moeilijkheid is uiteindelijk te ontdekken, welke personen leden van de bende zijn. Het spreekt vanzelf, dat ik mij niet vlei, die ooit allemaal te leren kennen, want wij hebben aan de lijve ondervonden, dat het Kwade Oog zelfs zijn vertakkingen

tot op een paar graden van de Poolcirkel heeft, maar de voornaamste personen, de mannen, die aan de touwtjes trekken, zal ik op deze manier leren kennen. Voeg daarbij de paperassen van onze vriend Larke en geef mij dan gewonnen, dat onze kaarten niet eens zo slecht zijn.

— Maar op welke manier wil je je dan in deze zaak mengen?

— Wel, ik zou mij, bijvoorbeeld, kunnen voordoen als particuliere detective en aan Miss Marjorie Hooker mijn diensten aanbieden.

— Heb je enig idee, Edward, hoe die ontvoering kan zijn gebeurd?

— Wij weten maar heel weinig feiten. Wij weten, om te beginnen, dat de chauffeur ziek was, en dat vind ik al een verdachte omstandigheid, en wij weten dat de ontvoering moet zijn gebeurd op de weg tussen Long Island en de City, in de ochtenduren, met een snelle auto. Maar hoe het eigenlijk in zijn werk is gegaan, dat valt heel moeilijk te zeggen. Zeker niet met geweld, wanneer wij het signalement dat er van Hooker bestaat, mogen geloven. Hij moet een sterke en vastberaden man zijn en hij zou zich zeker niet voetstoots hebben laten wegvoeren, maar zich heftig hebben verzet. Dat zou natuurlijk de aandacht hebben moeten trekken en de politie zou door getuigen, die het zagen, wel al zijn ingelicht. Nu dit niet het geval is geweest, kunnen wij het er gerust op houden, dat Hooker door een of andere list van zijn route is weggelokt en misschien wel uit zijn auto, ofschoon nergens uit blijkt dat men zijn wagen onbeheerd heeft teruggevonden. Maar het zou me niet verwonderen, als we van die auto nog wel wat horen.

In dat opzicht zou de voorspelling van Raffles spoedig bewaarheid worden, want een latere avondeditie van de «New York Globe» bracht het bericht, dat de donkerblauwe Packard van de beurskoning omstreeks twaalf uur een tijd lang onbeheerd had gestaan op de hoek van de Third Avenue en 14de Straat, waar zij volstrekt niets te maken had gehad,

want die hoek lag ver uit de buurt van de weg, die de bankier had moeten volgen.

Naderhand was er een man gekomen, die doodkalm in de auto was gestapt, het contactsleuteltje had gebruikt en was weggereden.

Naderhand hadden zich nog een paar personen aangemeld, die onder ede wilden verzekeren, dat er twee personen, 'n dame en een heer in de auto hadden gezeten, toen deze stopte en, dat zij beide het hoekhuis waren binnengegaan. Een van die personen was een chic geklede dame geweest, met een bleek gezicht en die heel moeilijk scheen te lopen. Maar niemand had die twee weer naar buiten zien komen en toen de politie eens een onderzoek instelde in het betreffende huis, bleek althans deze kant van het raadsel al gauw te kunnen worden opgelost.

Het huis had een soort overwelfde ingang, die alleen 's nachts gesloten werd en deze ingang voerde naar een ruime binnenplaats, die aan de tegenovergestelde kant een tweede uitgang had. Deze, zowel als de toegangspoort, waren zo ruim, dat zelfs een grote auto er gemakkelijk door kon rijden.

Het was dus mogelijk en zelfs bijna zeker, dat Hooker door de tweede poort de binnenplaats weer had verlaten, maar waarom hij dat gedaan had, bleek volkomen raadselachtig en men wist ook niet of het al dan niet vrijwillig was gebeurd.

Alle personen die in de huizen woonden, of zaken hadden, waarvan de achterkanten aan de binnenplaats grensden, werden zorgvuldig ondervraagd, maar niemand had iets bijzonders gezien.

Er waren die dag, zoals gewoonlijk, tussen tien en twaalf uur ettelijke auto's hoofdzakelijk bestelwagens de binnenplaats opgereden en weer vertrokken, maar niemand had er bijzondere aandacht aan geschonken.

Trouwens er bleken maar twee mensen van de honderden, die werden ondervraagd, de verdwenen beurskoning van uiterlijk te kennen en dan nog alleen

maar van een foto in een geïllustreerd blad.

Maar een dame in een donkerbruine rok, met een prachtige bontmantel aan, hadden zij helemaal niet gezien.

Natuurlijk was de man, die met de blauwe Packard wegreed, een van de ontvoerders geweest, maar daar hij in het bezit was van het contactsleuteltje en volkomen rustig wegreed, had niemand daar bijzondere aandacht aan besteed.

Dat was wel iets, maar het was zeker niet veel.

Raffles en Brand zaten 's avonds laat in de wintertuin van het reusachtige hotel, toen zij het tweede bericht lazen. De ogen van Raffles schitterden, toen hij het blad weglegde, gemakkelijk achterover in zijn stoel leunde en zacht zei:

— Er begint althans wat tekening in te komen. Herinner je je nog het «Meisje met de Madonna Ogen»?

— Zou ik me dat canaille niet herinneren, de furie met haar onschuldige kinderogen, die jou eigenhandig heeft willen vermoorden? zei Brand op gesmoorde toon, terwijl hij de vuisten balde. Gelukkig, dat zij nu in de gevangenis zit en voor een achttal jaren is opgeborgen.

— Als zij tenminste niet ontsnapt voor die tijd, zei Raffles droogjes. Dat knappe schepseltje had veel vrienden en met haar prachtige, onschuldige ogen zou zij zelfs de Heilige Antonius verleiden hebben. Misschien horen wij nog wel iets van haar.

— Goed en wel, maar je wilt toch zeker niet zeggen, dat zij die vrouw is geweest, die bij Hooker in de auto zat?

— Zover ga ik niet. Maar wel ben ik er bijna zeker van, dat die vrouw in het komplot was. Ze wordt afgeschilderd als heel knap en die vijftigjarige Hooker was er juist de man naar, in het voorbijgaan een avontuurtje te beleven. De plek, waar de auto werd gezien, ver buiten de route en het feit, dat hij met die vrouw een huis binnenging, dat hij niet kende, wijzen daar op. Waar was het ook weer? Laat eens zien: op de hoek van de Third Avenue en de 14de Straat. Dat moet daar zijn: wacht eens, de nummering begint in New York altijd van de rivier af, er komen zowat veertig nummers op een blok...

Hij voltooide zijn korte alleenspraak niet, maar stak haastig de hand in zijn binnenzak, trok er zijn portefeuille uit, opende deze en nam er het briefje uit, dat hij het bendelid Jef Larke had afgenomen.

«Bernard Mac Farlan, 14de Straat, 432».

— Wat mompel je daar in jezelf? vroeg Brand.

— Mompel ik? Wel, dan heb ik, geloof ik, net een ontdekking gemompeld. Maar die houd ik voor mij tot morgenochtend, heel vroeg, dan zullen wij eens kijken of ik het bij het rechte eind heb gehad en of mijn vermoedens bewaarheid worden. Zo ja, dan zou het beminlijk toeval ons de helpende hand hebben toegestoken.

HOOFDSTUK III

RAFFLES ZET ZIJN STRIKKEN UIT

John Raffles was er niet de man naar, om te treuzelen met de uitvoering van een plan, dat hij had uitgedacht.

Nog diezelfde nacht verzocht hij Marjorie Hooker telegrafisch hem de volgende ochtend om half tien te willen ontvangen, dat hij haar van dienst meende te kunnen zijn, terwijl hij het briefje ondertekende met «Tom Jeffris, particulier detektive».

Maar Raffles had de volgende ochtend nog iets anders te doen, voordat hij naar het grote, prachtige huis van de beurskoning op Long Island ging. Hij had een van de kellners opdracht gegeven, hem een snelle auto te bezorgen, die hij voor een paar dagen wilde huren, en deze wagen stond al om acht uur voor het trottoir van Park Avenue, een snelle, sierlijke wagen, plaats biedend aan drie personen.

Raffles had de garantiesom al betaald, hij stuurde de chauffeur weg, kroop zelf achter het stuur en reed snel naar de Third Avenue, die hij volgde tot de 14de Straat. Hij had zijn vaart al aanmerkelijk vertraagd, keek nu en dan naar de nummers van de huizen en toen hij de hoek omsloeg, zag hij dat het nummer 432 in de 14de Straat behoorde tot het hoekhuis.

Met een glimlach op de lippen reed Raffles verder, erg voldaan met de wereld en met zichzelf.

— Ik geloof, dat ik nu reden heb, om er de Moloch dankbaar voor te zijn, dat hij mij die schurk van een Larke op mijn dak stuurde. En ik vind het wel wat onvoorzichtig, dat huis van mijnheer

Mac Farlan als vogelschip te gebruiken, terwijl die bandieten toch moesten weten, dat de portefeuille van Larke in mijn bezit is geraakt. Want wij zullen nu maar aannemen, dat de kerel, die wij gebonden en gekneveld onder de bank in zijn eigen coupé hebben geschoven, daar vier dagen is blijven liggen, zonder dat men hem ontdekt heeft. Als hij zijn hersens goed gebruikt heeft, dan moet hij de leiding van de bende onmiddellijk hebben gemeld, dat ik hem zijn portefeuille met papieren had ontstolen, die o.a. het adres van Mac Farlan bevatten. En als zij desondanks toch zijn huis hebben gebruikt bij deze aanslag, dan zijn er maar 2 mogelijkheden: er hapert iets aan de organisatie, of de Moloch en zijn kapiteins hebben de waarschuwing van Larke te laat ontvangen. En ik heb meer tot de tweede dan tot de eerste mogelijkheid over.

Terwijl hij dit alles bij zichzelf overwoog, reed hij snel verder, tot voor de ingangen van The Towers.

Henderson en Brand waren intussen al opgestaan en hadden ontbeten, en de reus stapte nu op zijn beurt achter het stuur, terwijl Raffles en Brand instapten.

— Je kent de weg naar de Queens Boulevard, Long Island, James? vroeg Raffles op zachte toon.

— Ik zou het 's nachts kunnen vinden, mylord, antwoordde de reus.

— Rijd dan zo snel je kunt; het is al kwart voor negen.

Henderson startte de motor, de wagen kwam in beweging en reed zo snel

als het drukke verkeer in de binnenstad het toeliet, oostwaarts.

Zij troffen het nogal met de verkeerslichten, die veelal de akelige gewoonte hebben op rood te springen als de automobilist de grootste haast heeft, en toen zij eenmaal de Queensborobridge gepasseerd waren, stootte de auto met maximum snelheid langs de prachtige, brede autoweg, met zijn acht rijbanen, vier voor inkomend en vier voor uitgaand verkeer, en die New York-City verbindt met zijn voorsteden: Jamaica, Flushing, Brooklyn en Queens.

Het was precies half tien toen de auto eindelijk stopte voor een van de grootste huizen aan de Queens Boulevard, drie verdiepingen hoog, gelegen in een park met prachtig, hoog opgaand geboomte. Het lag ongeveer veertig meter van de hoofdweg en was daarvan gescheiden door een voortuin, omgeven door een meterhoge muur, waarop een zwaar ijzeren hek was bevestigd.

Raffles en Brand waren al uit de wagen gesprongen en Henderson kreeg opdracht te wachten tot zij terug zouden zijn, terwijl hij intussen zijn ogen goed de kost moest geven. Het was immers niet uitgesloten, dat de misdadigers het huis van hun slachtoffer in het oog zouden houden, om te zien wie er in- en uitging.

Maar Raffles en Brand hadden zich zo uitstekend vermomd, dat zij niet de minste vrees koesterden te worden herkend door de kerels, die hen in de vlakten van Canada hadden achtervolgd, wanneer zij zich hier mochten bevinden, wat al heel weinig waarschijnlijk moest worden geacht.

Het grote tuinhok stond open en zij konden dus dadelijk over het brede tegelpad doorlopen tot het terras van drie treden, dat naar de monumentale voordeur leidde.

Op hun bellen werd de deur geopend door een butler, zoals men die in dit vorstelijk ingerichte huis niet anders kon verwachten en die volkomen beantwoordde aan de filmporretten, die Hollywood het publiek voorzet als summum

van deftigheid, groot statig, met een nauwsluitende kuitbroek van zwarte zijde, in rok, met een witte das en witte zijden kousen.

— Hij ziet er uit als een hofmaarschalk, merkte Brand bij zichzelf op en hij droeg zich ook zo, toen Raffles hem zijn naam en kwaliteit had genoemd.

Hij sprak uit de hoogte:

— Miss Marjorie heeft gezegd, dat ik u dadelijk bij haar moest brengen. Wees zo goed mij te volgen. Moet deze heer ook mee? Ik dacht, dat er maar sprake was van één bezoeker.

— Dan heb je verkeerd gedacht, vriend, zoals het zelfs een butler wel eens kan overkomen; antwoordde Raffles bedaard.

Verbluft en ook een weinig beledigd, bracht de deftige butler de twee bezoekers door de reusachtige hall die licht kreeg door een koepel van gekleurd glas, tot aan de voet van de gebeeldhouwde trap aan de linkerkant, die hij afgemeten begon te bestijgen.

Raffles en Brand volgden en bereikten nu de brede gaanderij, liepen die over tot aan de andere kant van de hall, volgden nog een paar brede gangen en hielden eindelijk stil voor een fraai gebeeldhouwde deur van lichtgrijs ahornhout, waarop de butler klopte, om even later de deur te openen en aan te kondigen:

— Detektive Jeffris!

Hij maakte plaats en de bezoekers stapten binnen. Zij bevonden zich in een boudoir, gemeubeld met een werkelijke vorstelijke weelde en verlicht door drie brede, hoge ramen, die tot bijna aan de zoldering reikten en die uitzicht gaven op een halfroond balkon, dat wel een terras mocht worden genoemd en van waar men een heerlijk uitzicht moest hebben over de grote tuin en de omgeving.

In het midden van het vertrek stonden twee jonge mensen met hun gezicht naar de deur.

Het meisje was Marjorie Hooker, groot, donker, met een kleine, maar krachtig gevormde mond, die van wils-

kracht, om niet te zeggen van koppigheid getuigde. Zij was blijkbaar in een tamelijk opgewonden gesprek geweest met de jonge man, die naast haar stond. Hij was door de zon gebruind, wat er op wees, dat hij een groot gedeelte van zijn leven in de open lucht doorbracht. Hij was naar de Amerikaanse mode glad geschoren en hij was helemaal het type van de rijke sportman.

De jongelui hielden dadelijk op met praten, toen Raffles en Brand binnenkwamen en keken hen nieuwsgierig en onderzoekend aan. Toen stapte Marjorie naar voren en zei met een heldere, klankvolle stem :

— U bent zeker mijnheer Jeffris ? Dit is mijn verloofde, Fred Kingley.

De heren bogen tamelijk stijf voor elkaar en toen zei Raffles :

— Ik ben hier gekomen, Miss, omdat ik van de zaak van de verdwijning van uw vader gehoord heb en dergelijke dingen meer bij de hand heb gehad.

— Bent u een New Yorkse detektive ? vroeg Kingley, die Raffles onderzoekend had aan gekeken.

Raffles aarzelde maar een sekonde en antwoordde toen :

— Ik kom uit New Orleans. En eigenlijk gezegd, heb ik helemaal geen vaste woonplaats. Ik zwerv nu eens hier, dan weer daar. Van de verdwijning van mijnheer Hooker hoorde ik in Chicago en ik ben dadelijk per vliegtuig hierheen gekomen.

— De zaak interesseert u dus wel bijzonder ? vroeg Kingley weder.

— Dat hoeft u, waar het een man als de beurskoning Hooker betreft, niet te verwonderen, mijnheer, gaf Raffles ten antwoord. Het hele land spreekt er natuurlijk over en ik ben speciaal verzot op het opsporen van verdwenen personen.

— Maar ik geloof niet, dat het daarom gaat, antwoordde Kingley hoofdschuddend. Ik heb net Miss Marjorie al de raad gegeven, dat half miljoen in 's hemelsnaam maar te betalen en verder de zaak als afgedaan te beschouwen.

— En dat heb ik gewelgerd, zei Mar-

jorie kortaf. En als mijnheer Kingley mij goed kende, dan zou hij het mij niet eens hebben voorgesteld.

Raffles liet een snelle blik van het mooie, jonge meisje naar de jongeman gaan en scheen een opmerking te willen maken, die hij echter voorlopig voor zich hield, met het vaste voornemen, ze te zijner tijd wel te berde te brengen.

— Ik hoef u zeker niet te zeggen, Miss Hooker, dat u zo uw vader aan een groot gevaar blootstelt ? vroeg de Gentleman-Inbreker.

— Dat weet ik. Maar ik weet ook, als ik zo gek zou zijn, die bespottelijke hoge loonprijs aan de bandieten uit te betalen. Bovendien, ik ben er vast van overtuigd, dat die schurken niet zo gauw tot het uiterste zullen overgaan.

— Misschien niet, antwoordde Raffles. Mag ik weten, miss, of u de officiële politie al in de arm hebt genomen ? Maar wat vraag ik, in de bladen heeft gestaan, dat u de zaak dadelijk hebt aangegeven. Ik moet eigenlijk vragen : hebt u deze of gene detektive al een bepaalde opdracht gegeven, de verblijfplaats van uw vader te ontdekken ?

— Nog niet. Mij dunkt, dat de politie van deze stad handig genoeg is, te ontdekken waar mijn vader wordt vastgehouden.

— Neem mij niet kwalijk Miss maar ik vrees, dat dit standpunt niet helemaal juist is, zei Raffles hoofdschuddend. Ik wil absoluut niets afdingen op de kwaliteiten van de politie van New York, maar om de verblijfplaats van een ontvoerde man te ontdekken, en dat in een miljoenenstad, dat is heel moeilijk, om niet te zeggen onmogelijk.

— Maar men moet toch hebben gezien, dat hij ergens met geweld heen gevoerd werd ! riep Marjorie Hooker met vlammeende ogen uit. Het was toch klaarlichte dag !

— Het was licht, toen hij ontvoerd werd, Miss, maar het kan heel goed avond geweest zijn toen de ontvoerders hem opsloten, antwoordde Raffles rustig. Bovendien schijnt u een totaal onjuiste voorstelling te hebben van de werkwijze

van het «Kwade Oog». Die organisatie beschikt over methode en contacten waar u geen idee van heeft. Sta mij een vraag toe, bent u al lang verloofd met mijnheer Kingley?

Deze vraag scheen zo volkomen buiten het verband van de ernstige kwestie te liggen, waarvoor Raffles was gekomen, dat het meisje de wenkbrauwen ophaalde en Raffles verwonderd aankeek.

Wat Kingley betreft, hij keek Raffles uit de hoogte en kwaad aan en zei toen:

— Zou ik mogen weten wat uw vraag te betekenen heeft, mijnheer?

— O, niets bijzonders, mijnheer, antwoordde Raffles kalm. Alleen, ik weet heel wat van de bende van het «Kwade Oog» en onder meer, dat men uiterst voorzichtig in acht moet zijn, als men plannen beraamt, om haar te bestrijden. U bent nog geen lid van de familie, en als u bijvoorbeeld pas heel kort verloofd was met Miss Hooker...

— Als u het weten wilt: al twee jaren, antwoordde Kingley hooghartig.

— Twee jaren? Zo... zo... zei Raffles blijkbaar half voor zich heen.

Hij was onder het praten onmerkbaar iets teruggegaan en stond ineens met drie grote sprongen bij de deur, die naar de gang leidde en rukte ze open. Hij keek snel links en rechts de brede gang af, rende hem vliegensvlug uit, sprong een smalle trap met drie treden tegelijk op en rukte op het kleine portaal halverwege woedend aan een deur, vergeefs evenwel, want zij was op slot.

Hij keerde snel terug, liep het boudoir weer binnen, sloot de deur, kwam toen met een eigenaardige uitdrukking op zijn scherp getekend gezicht op Marjorie toe, die hem verbaasd had nagestaard en een paar woorden met Brand had gewisseld en zei toen:

— Ik kreeg daarnet de bevestiging, Miss, dat ik niet helemaal ongelijk had,

toen ik mijn wantrouwen liet blijken jegens al degenen, die met uw vader niet in zeer nauwe familierelaties staan. Ik ben natuurlijk vast overtuigd, dat mijnheer Kingley, die misschien over enige maanden uw echtgenoot zal zijn, met de hele zaak absoluut niets te maken heeft, het, zou dwaas zijn, hierbij zelfs een sekonde stil te staan en toch, ik heb geleerd ten aanzien van 't «Kwade Oog», overdreven wantrouwig te zijn. Ik verzeker u, dat daar aanleiding toe is.

— Maar dat is toch al te gek, barstte Kingley uit. Als ik u wel begrijp, zou u mij zowaar willen vragen het vertrek te verlaten en alles alleen met mijn verloofde te bespreken?

— Dat was inderdaad mijn bedoeling, mijnheer, antwoordde Raffles hoffelijk, maar met vaste stem. Ik bied u nogmaals mijn verontschuldiging, maar de hoogste voorzichtigheid is geboden, wanneer men de strijd gaat aanbinden met het «Kwade Oog». Ik ga nog verder, als ik er niet volkomen zeker van was, dat Miss Marjorie de dochter was van de vermiste, als zij niet zo sprekend leek op de foto's, die er van haar vader bestaan dan zou ik niet met haar over de zaak hebben gesproken.

— Maar met dat al hebt u nog niet verklaard, waarom u net op zo'n rare manier de kamer hebt verlaten, mijnheer Jeffris! riep Marjorie uit.

— De reden is heel eenvoudig, Miss wij werden afgeluisterd, antwoordde Raffles kalm. Wilt u mij eens zeggen, hoeveel bedienden u hebt?

— Tien mannen en zes vrouwen.

— Hoeveel van de bedienden dragen er witte kousen?

— Dat doen ze allen op twee na, de buttlar en de kok. Waarom vraagt u dat?

— Omdat ik, nadat ik de deur had opengedaan, twee witgekousde benen vliegensvlug om een hoek van de gang zag verdwijnen.

HOOFDSTUK IV

HET PLAN VAN RAFFLES

Majorie slaakte een kreet van schrik en keek Raffles met wijdopen ogen aan. Het was duidelijk te zien, dat deze mededeling grote indruk op haar had gemaakt. Zij herinnerde zich ongetwijfeld de gevallen, waarin de gevreesde bende haar leden tot in de huizen van hun slachtoffers had weten te krijgen, als chauffeur, kameniertje, of een deftige buttler.

Maar Raffles vroeg weer:

— Waarheen leidt de smalle trap, aan het einde van de linkse gang?

— Naar de tweede verdieping. Het is een bediendentrap.

— Is de deur op het portaal in het midden van die trap altijd gesloten?

— Welnee, nooit.

— Nu was zij het dan toch wel, miss. Daarom kon ik de man niet verder volgen, tot mijn grote spijt. Hebt u al uw bedienden al lang in dienst?

— De meeste langer dan vier jaar. De buttler is al twaalf jaar bij ons en de chauffeur bijna even lang. Die zijn beiden volkomen betrouwbaar, daar durf ik op te zweren.

Raffles had aandachtig toegeluisterd en zei nu schouderophalend:

— Dat is misschien iets voor later. Maar voor ik nu verder met u de zaak bespreek, natuurlijk slechts ingeval u van mijn diensten gebruik wilt maken, zou ik graag willen...

Hij voltooide de zin niet, maar keek Kingley aan op een manier, die niet voor tweeërlei uitleg vatbaar was.

De jongeman haalde de schouders op, greep zijn handschoenen, die hij op een

tafeltje had neergelegd en wisselde op zachte toon enige woorden met Marjorie. Toen boog hij voor haar en ging het vertrek uit na een vluchtige hoofdknik in de richting van de beide detectives.

Raffles wachtte tot zijn voetstappen niet langer hoorbaar waren, opende toen de deur om in de gang te kijken, keerde terug en zei ernstig tegen Marjorie, die bij een van de grote ramen was gaan staan:

— Bij de eerste de beste gelegenheid zal mijnheer Kingley u natuurlijk vragen, wat wij besproken hebben, miss. Maar wanneer u wilt dat ik u help, en ik geloof beslist, dat ik dat doen kan, dan moet u mij op uw erewoord beloven, hem niet naar de waarheid op de hoogte te stellen. Alleen onder die voorwaarde ben ik in staat, met enig succes op te treden.

— Maar, mijnheer Jeffris, dat is toch idioot! riep Marjorie uit, half lachend, half boos. Ik ken Fred al meer dan twee jaren. Ik mag hem heel graag en vertrouw hem ten volle.

— U misschien wel, maar ik niet, antwoordde Raffles droogjes. Ik vertrouw letterlijk niemand, als ik de strijd aanbind met het «Kwade Oog», niemand, verstaat U?

— Het is goed; ik beloof u dat ik met niemand, dus ook niet met Fred Kingley, zal spreken over wat hier wordt besproken. Maar ik herhaal, dat ik het een grote dwaasheid vind.

— Beter zo'n dwaasheid, dan een onherstelbare fout, miss. Vindt u het on-

bescheiden als ik u vraag of het huwelijk met mijnheer Kingley spoedig gesloten zal worden?

— Daarover staat nog niets volkomen vast. Mag ik weten, waarom u dat vraagt?

— Niets anders dan het verlangen, miss, mij zo goed mogelijk op de hoogte te stellen van de omstandigheden van de personen, die met u of uw vader in relatie staan. En nu terzake. Van welke aard was de ziekte van uw chauffeur, die hem belette, zoals gewoonlijk uw vader naar de beurs te rijden?

— Een hevige duizeligheid. Als hij stond, moest hij zich aan de meubels vasthouden. Hij had barstende hoofdpijnen en klaagde over zijn ogen; het was alsof er een mist voor hing.

— U hebt natuurlijk dadelijk een dokter laten komen?

— Dat spreekt vanzelf. Onze eigen oude huisdokter, dr. Brunt, heeft hem behandeld.

— Wat dacht die er van?

— Ik geloof niet, dat hij er veel van begreep, moest Marjorie bekenen. Hij schreef poeiers voor en drong aan, dat Bankman, zo heet onze chauffeur, direkt naar bed zou gaan. Hij is trouwens weer op de been.

— Zou ik hem een paar vragen mogen stellen?

In plaats van te antwoorden drukte het meisje op een belletje en een ogenblik later kwam een bediende binnen, die eerbiedig op de drempel bleef staan.

Onwillekeurig keek Raffles dadelijk naar de benen van de man, die in witte zijden kousen staken.

Maar herkennen deed hij ze niet, tot zijn spijt. Hij keek de man scherp aan, maar 't tamelijk onnozele gezicht zei hem weinig en ontevreden met zichzelf wendde hij zich af.

— Vraag of Bankman dadelijk hier wil komen, Joseph, beval Marjorie.

De bediende verwijderde zich en enkele minuten later stapte een krachtig gebouwde man van een jaar of veertig binnen, met een open, breed gezicht en in de uniform van chauffeur gekleed.

Toen de deur weer achter hem gesloten was, begon Marjorie:

— Luister eens, Bankman. Deze heer is de detektive en hij komt om mij te helpen het spoor van mijn vader te vinden. Je moet hem naar waarheid antwoorden op de vragen die hij je zal stellen.

— Ik zal niet veel tijd van u in beslag nemen, vriend, zei Raffles, terwijl hij op de chauffeur toetrad. Hoe voelt je je nu? Helemaal beter?

— Nog niet helemaal normaal, mijnheer, maar het gaat toch al beter, antwoordde Bankman.

Raffles tilde behoedzaam de oogleden van de oogbal, die er enigszins porseleinachtig uitzag, voelde hem de pols, belulsterde de harts slag en mompelde toen voor zich heen:

— Belladonna. Nu, zij werken weer met paardenmiddelen. Een tiende gram meer en de man was er geweest.

Toen richtte hij zich opnieuw tot de chauffeur en vroeg:

— Herinner je je soms, dat je iets bijzonders geproefd hebt aan je eten, of drinken, de dag of de avond voor de ontvoering van je meester?

De man dacht even na, wat hem tamelijk veel moeite scheen te kosten en gaf toen ten antwoord:

— Ik geloof, dat de koffie, die ik de avond te voren in het bediendenvertrek heb gedronken een vreemd smaakje had een beetje bitter, mijnheer. Ik meen, dat ik er nog over geklaagd heb tegenover ons keukenmeisje. Zij deed er toen een schepje suiker bij, om de bittere smaak weg te nemen.

— Sliep je vast?

— Vaster dan ooit, mijnheer.

— En 's ochtends deden zich die verschijnselen van duizeligheid, hoofdpijn en zo, voor?

— Zo is het. Ik werd om zeven uur wakker met een brandende dorst en toen ik wilde opstaan om een glas water te drinken, scheen de kamer rond te draaien, het zweet brak mij uit, er kwam als het ware een mist voor mijn ogen en ik moest het bed weer in. Natuurlijk was

er geen sprake van, onder die omstandigheden een auto te besturen. Mijnheer kwam zelf eens naar mij kijken en hij zei mij, dat hij de wagen zelf wel zou rijden.

— Nu dat alles, is zo klaar als de dag. Was de wagen klaar om gebruikt te worden?

— Ik had hem zelf de avond te voren schoongemaakt en nagezien, mijnheer.

— Was de benzinetank gevuld?

— Tot aan de rand.

— Ik dank je, vriend, voorlopig heb ik je niets meer te vragen. Houd nog maar enige tijd rust, drink zoveel mogelijk melk als je maar verdragen kunt en rook liever de eerste dagen niet.

Nadat Bankman het vertrek verlaten had, bleef Raffles enige tijd in gedachten staan en zei toen:

— Er hoeft natuurlijk geen sekonde aan te worden getwijfeld, miss, of uw chauffeur is bedwelmd, hoogstwaarschijnlijk, dat een van de bedienden hier de hand in heeft gehad, misschien wel dezelfde man, wiens witgekousde benen ik zo snel heb zien verdwijnen. En zeg mij nu eens, of u enig vermoeden koestert naar de persoonlijkheid van de dame, die men met uw vader in de auto heeft gezien. Ik begrijp wel, dat de vraag enigszins pijnlijk is voor een jong meisje, maar ik moet alles weten, waar maar achter te komen is.

— U kunt mij alles vragen wat u wilt, mijnheer, en ik zal u alles zeggen wat ik weet, maar het is niet veel, zei Marjorie zuchtend.

— Voor ik daartoe over ga, miss, blijft u beslist bij uw plan, om geen gevolg te geven aan de eis der bendeleden, om dat half miljoen dollar als losprijs voor uw vader te betalen?

— Geloof u werkelijk, dat de politie er niet gauw in zal slagen, mijn vader uit de handen van die schurken te bevrijden?

— Het zou niets helpen, miss, wanneer wij u de waarheid verzwegen, antwoordde Raffles ernstig. En daarom zeg ik het zonder omwegen: de politie zal de

verblijfplaats van uw vader niet vinden.

— En denkt u, dat zij werkelijk hun bedreigingen ten uitvoer zullen brengen, wanneer het geld niet op de bepaalde tijd is gestort?

— Miss Hooker, de bende van het «Kwade Oog» is tot alles in staat. Zij heeft dat vroeger al bewezen en zij heeft al talrijke moorden gepleegd, onder andere op mensen, die in gebreke waren gebleven, haar bevelen op te volgen. Weet dus wel, wat u doet en bedenkt welke verantwoordelijkheid u op zich laadt.

— Vader zelf zou het voor zichzelf nooit doen, dat weet ik. Maar u hebt mij bang gemaakt, mijnheer. Ik had nooit verwacht, dat de bandieten het zo ver zouden laten komen en ik hoopte vast, dat de politie binnen enkele uren of hoogstens dagen zijn verblijfplaats zou hebben ontdekt. Ik zal er dus toe moeten overgaan het half miljoen dollars te betalen. Ik dank u voor uw aanbod om mij te helpen, mijnheer, ofschoon ik nu die hulp niet meer nodig zal hebben.

Het meisje stak Raffles de hand toe, maar Raffles maakte een afwijzend gebaar en antwoordde:

— Zover zijn wij nog lang niet, miss. Een half miljoen is heel veel geld.

— Maar u, mijnheer, zegt zelf dat het leven van mijn vader op het spel staat.

— En daar blijf ik bij. Betaalt u het geld niet, dan zullen zij hem doden, wees daar maar zeker van. De bende is pas weer opnieuw opgestaan en zij begrijpt heel goed dat zij een afschrikwekkend voorbeeld moet stellen en ook dat men hen niet langer zal vrezen, wanneer zij uw vader weer, zonder meer, op vrije voeten zouden stellen.

— Maar wat dan? Het een of ander moet toch gebeuren! riep Marjorie wanhopig.

— Luister, miss Hooker, dan zal ik het u zeggen. Ik zal u mijn plan uitleggen, maar dan moet ik ook eerst nauwkeurig op de inhoud zijn van de dreigbrief, die de bandieten u hebben gezon-

den. Die hebt u toch nog ?

— Nee, mijnheer, die brief is bij de politie.

— Dat is heel jammer.

— Maar hij was kort en ik ken hem wel uit het hoofd.

— Des te beter. Een ogenblik. Raffles haalde een kleine bloknoet uit zijn zak, schreef haastig een paar woorden op het bovenste blaadje, scheurde het af en gaf het aan Brand, die tot dusverre nog niet gesproken en alleen nog maar aandachtig geluisterd had.

De jongeman las :

« Probeer onmiddellijk zo volledig mogelijk inlichtingen betreffende de bedienden in te winnen. Hetzelfde geldt voor Fred Kingley. Wacht in het hotel op mij ».

Brand was niet weinig verbaasd over deze opdracht, maar liet daarvan niets merken. Hij maakte een buiging voor het meisje en verliet, zonder een woord te zeggen, het vertrek.

Raffles bleef nog een ogenblik nadenkend midden in het vertrek staan en zei toen, terwijl hij met een ruk opkeek :

— Die dreigbrief, alstublieft.

— Er stond in, mijnheer : « Zorg, dat er vandaag over een week, dat is te zeggen op dinsdag 3 maart, een bedrag van een half miljoen dollars in bankbiljetten en in kleine bedragen van ten hoogste 100 dollar, aanwezig is in het midden van het beboste terrein van de prairie, die zich uitstrekt tussen Newark en Jersey City, tien mijlen ten oosten van Kearney. Wacht daar helemaal alleen op ons met het geld. Precies om twee uur zal er een helikopter dalen, om het geld in ontvangst te nemen. Weigert u, dan sterf uw vader de volgende dag. Probeer ons niet te misleiden, want u zoudt het bezuren. En als wij u een goede raad mogen geven, laat dan de politie buiten de zaak, want als u dat niet doet, brengt u het leven van uw vader zelf in gevaar. De plek waar u alleen met het geld moet komen,

ligt juist op het kruispunt van de twee grote wegen, die elkaar in het midden van de vlakte snijden ». En onder dat briefje stond een wijdopen oog als ondertekening, een oog met een werkelijk angstaanjagende uitdrukking.

— Wat is dat voor een prairie, die zij aanwijzen ? vroeg Raffles, die aandachtig had geluisterd ; ik ken daar de omgeving niet.

— De naam prairie is niet helemaal juist, maar het is een uitgestrekte vlakte, met hier en daar enige bebossing en een merkwaardig aangenaam klimaat. Het bedoelde kruispunt is de weg, bekend onder de naam Belleville Pike, die daar gekruisd wordt, via een viaduct natuurlijk, door de Sewpers en Turnpike. Het is de grens van een terrein, dat al vele jaren in bezit is van een bouwmaatschappij, die er een villapark wil neerzetten, net zoets als het Parkway Village in Jamaica. Tot dusverre heeft zij die plannen echter niet kunnen uitvoeren.

— Is dat terrein ver hier vandaan ?

— Ongeveer anderhalf uur rijden met een auto.

— Is het een grote vlakte ?

— Heel groot. De vlakte is rechthoekig, diagonaalsgewijs doorsneden door twee grote wegen, die ik noemde en die ieder omstreeks dertig mijlen lang zijn. Zelfs een snelle auto zou dus wel een half uur nodig hebben om van de rand van de vlakte tot aan het kruispunt van beide wegen te komen.

— Dat hebben de bandieten dan handig verzonnen ! riep Raffles uit. Wanneer zij met een vliegmaschine komen, kunnen zij natuurlijk veel eerder op het afgesproken punt zijn en binnen enkele sekonden weer opstijgen. De vlakte biedt zeker een goed landings-terrein ?

— Zou men zich in hinderlaag kunnen leggen ?

— Ik geloof, dat geen konijn er zich zou kunnen verschuilen.

— Een konijn ?

De ogen van Raffles hadden een vreemde glans gekregen, toen hij het

woord herhaalde en er speelde even een vaag glimlachje om zijn scherp getekende mond. Hij scheen iets binnensmonds te mompelen en ging naar het raam, om even naar buiten te kijken. Toen keerde hij met snelle passen weer naar Marjorie terug en zei :

— Stond er in het briefje absoluut niets over de manier, waarop u naar die plek moest gaan ?

— Dat is waar ook, dat heb ik nog vergeten. Ik moest met een kleine auto komen, een two-seater cabriolet, die ik zelf moest besturen. Dat deden zij natuurlijk, opdat ik in een grotere auto geen politiemannen zou kunnen verbergen.

— Waarschijnlijk, bevestigde Raf-

fles. Nu, ik moet toegeven dat het handig in elkaar zit. Vergis ik mij, miss, als ik geloof, dat het u niet aan persoonlijke moed ontbreekt ?

— Als u bedoelt of ik u wil helpen om mijn vader te zoeken en daarbij gevaar zal lopen, dan hebt u gelijk, mijnheer ! riep Marjorie uit. U wilt dat ik naar de plek ga en het geld overhandig ?

— Ik wil niet, dat u het geld, werkelijk deze som aan de bandieten ter hand stelt. Wel echter, dat u op het afgesproken tijdstip naar de kruising van de beide wegen gaat. Maar dat zeg ik u : u zult er niet alleen komen. Met een paar vrienden van mij zal ik van de partij zijn, als u het goedvindt.

HOOFDSTUK V

HET HUIS VAN MAC FARLAN

Er restten nog twee dagen van de acht, die de bandieten als termijn hadden gesteld voor het betalen van de reusachtige losprijs.

Als er gedurende de komst van Raffles en dit tijdstip iemand 's nachts in het midden van de grote vlakte bij Kearny was gekomen, dan had hij daar getuige hebben kunnen zijn van een zonderling nachtelijk karwei, verricht door een drietal mannen, die even geruisloos kwamen als zij gingen, met een kleine auto, die bijna even onhoorbaar was als zij.

Wat de verdwijning van de Beurskoning betreft, waarover bijna iedereen in New York sprak, Raffles had goed gezien, als hij voorzag, dat de politie hier machteloos zou staan. Want on-

danks haar ijverigste nasporingen, ondanks de arrestatie van een tiental verdachte individuen, had zij niet het minste spoor van de ontvoerde bankier kunnen vinden, noch van de elegant geklede vrouw, die met hem in zijn auto was gezien en het huis op de hoek van de Third Avenue en de 14de Straat was binnengegaan, of tenminste de doorgang, die toegang gaf tot het huis.

Maar Raffles wist heel wat meer dan de officiële politie. En al was het hem op deze vijfde dag nog steeds onbekend, waar de ontvoerde Beurskoning kon zijn, dan had hij toch andere zaken ontdekt, die van het grootste belang konden zijn. Henderson en Brand hadden hem daarbij geholpen, daar zij de stad New York en omgeving vanwege hun

vroeger verblijf aldaar, voortreffelijk kenden en de drie mannen hadden zo weinig mogelijk gezamenlijk geopeerd, om geen argwaan te wekken.

Zij logeerden nog steeds in het Waldorf Astoria Hotel, maar Brand was er al in geslaagd, onder een zeer goede vermomming, twee kamers te huren in een pensioen, dat gedreven werd door een weduwe van een gevallen Amerikaanse officier, niet ver van de Bowery.

Daar zouden de mannen, wanneer zij maar wilden, in kunnen trekken, want Brand had voor hen drieën een halve maand vooruit betaald en op een van de beide kamers stond al een grote koffer met kleren klaar, die zij zich vlug de eerste dag gekocht hadden al voor dat zij zich in The Towers hadden geïnstalleerd.

Immers, Raffles wist niet alleen aan wie het hoekhuis toebehoorde, waarin men de bankier met zijn geheimzinnige begeleidster had zien verdwijnen, dat wist de politie ook wel! maar het was hem bekend, dat Larke in briefwisseling stond met die Mac Farlan en dat pleitte bepaald niet voor de laatste.

Het was de taak geweest van Brand, Mac Farlan dag en nacht te volgen en zo hoeft het ook niemand te verwonderen, dat de beide onafscheidelijke vrienden elkaar in ruim twee en een halve dag niet hadden gezien, behalve enige uren in de nacht, die zij maar gedeeltelijk gebruikten om te slapen.

Wat Henderson aangaat, hij had ook uitstekende diensten kunnen bewijzen door betrekkingen aan te knopen met het allerliefste dienstmeisje in het huis van Hooker en uit de mond van de blonde Kate had hij heel wat dingen gehoord, die het onthouden waard waren.

Zo kwam het, onder meer, aan het licht, dat de blonde bediende met het onnozele gezicht, die tijdens het bezoek van Raffles de chauffeur Bankman had moeten halen, nog pas zes maanden in dienst was van Hooker, terwijl bijna alle anderen er op zijn minst drie jaren waren.

Hij deed zijn werk uitstekend, de jonge Joseph, maar men mocht hem niet graag, omdat hij, zoals Kate het minachtend uitdrukte, een «dud», een «suffert» was.

Hij maakte wel steeds gebruik van de vrije uren, waarover hij kon beschikken, maar hij nodigde nooit iemand van het vrouwelijke personeel uit om mee te gaan en hij keerde punctueel op het door de butler vastgestelde uur terug, als de klok nog niet koud was. Kortom, een modelbediende, maar een ongezellige vent.

De blonde Kate was al vijf jaren in dienst van Marjorie Hooker, die heel tevreden was over het meisje.

Zo stonden de zaken, toen Raffles, na een vermoeiende dag vol nasporingen, omstreeks half zeven in de avond naar het Waldorf Astoria Hotel terugkeerde, waar hij nauwelijks een kwartier op zijn kamer was geweest om zich voor het diner in de grote eetzaal te kleden, toen Brand binnenkwam, weinig minder vermoeid, maar met een glans van triomf op zijn gezicht.

Raffles, die net bezig was met de belangrijke en veel overleg eisende werkzaamheid van het strikken van zijn witte das, boog zich iets opzij, keek Brand onderzoekend aan en zei toen:

— Goede avond, Charles. Moe?

— En niet zo 'n beetje. Van de ene auto in de andere, van het ene informatiebureau naar het andere, lift in, lift uit, trap op, trap af.

— Toch zie je er niet ontevreden uit. Iets ontdekt?

— In ieder geval wat. Maar ik wil eerlijk zijn; als wij de brief van die Larke niet hadden gehad, dan zouden we zeker niet zo ver zijn opgeschoten.

Raffles bekeek met de grootste aandacht het net gestrikte dasje, greep het diep uitgesneden vest van gebloemde zijde en sprak:

— Dat is dikwijls zo bij dergelijke onderzoeken. Een klein toeval kan vaak tot grote gevolgen leiden. En vertel nu maar eens.

— Ik heb Larke gezien.

— Prachtig ! Dat is al goed nieuws. Waar was dat ?

— Vlak bij de 14de straat zag ik hem van een bus stappen, ik volgde hem natuurlijk en ik zag hoe hij het huis van Mac Farlan binnenging. Ik droeg de uniform van telegrambesteller en ik kon hem dus volgen zonder argwaan te wekken. Ik wist, dat Mac Farlan thuis was, want die had ik een half uur tevoren met zijn auto zien terugkomen en ik ben ook nog naar de tweede verdieping gegaan, waar hij woont, maar van luisteren was natuurlijk geen sprake.

— Heeft hij de hele flat van de tweede verdieping in gebruik ?

— Ja. Hij schijnt nogal goed in zijn slappe was te zitten. Hij is vrijgezel, of liever gezegd weduwnaar, wat precies op hetzelfde neerkomt. Bepaald werk doet hij niet, maar hij houdt een paard, heeft een slee van een auto, hij heeft twee bedienden, behalve zijn huishoudster en hij is lid van de Dalia Club ; dat schijnt hier een van de duurste en weelderigste te zijn.

— Heb je gewacht tot Larke weer terugkwam ?

— Dat spreekt vanzelf. En ik heb gewacht op een plek, waar ik zowel de ingang aan de Third Avenue, als de tweede poort op de binnenplaats in het oog kon houden en dat was goed ook, want beiden staken de binnenplaats over, zo wat een half uur later en vertrokken door de tweede ingang.

— Waar gingen zij heen ?

— Naar een restaurant, om er te lunchen. Daar kon ik natuurlijk als telegrambesteller moeilijk komen. En ik heb toen toch maar gewacht en zowat een uur later kwamen zij weer te voorschijn en namen afscheid. Ik heb toen Larke gevolgd en ik weet nu waar hij woont : Lafayette Street.

— Knap gedaan. Dat kan veel waard zijn. Nog iets meer te vertellen ?

— O ja, ik ben nog lang niet klaar. Maar voor ik verder ga, is het van die Larke niet verduiveld brutaal, om zich hier in New York te durven vertonen ?

— Waarom ? Hij heeft zijn straftijd uitgezeten en de politie kan hem nu geen handbreed in de weg leggen, al zal zij hem natuurlijk wel in het oog houden. Was hij niet vermomd ?

— Helemaal niet. En nu over iemand anders, Edward. Je hebt mij opdracht gegeven, alles te weten te komen over Fred Kingley. Waarom was dat eigenlijk ?

— Wel, ik was er nieuwsgierig naar te weten wat wel een jongeman, die geld heeft en gezond is, kan bewegen, een huwelijk uit te stellen met een rijk en mooi meisje, met wie hij al twee jaren verloofd is. Heb jij die reden kunnen ontdekken ?

— Misschien wel, antwoordde Brand met een sluw lachje. Je moet namelijk weten, dat de oude Hooker hem niet kan uitstaan.

— Dat heb ik zeker niet geweten. Waarom is dat ?

— Och, onberedeneerde antipathie, als je het zo noemen wilt ? Maar de zaak is, dat Hooker-altijd een echte werkezel is geweest en zijn aanstaande schoonzoon een rijke lulak, een zogenaamde play boy, die zijn leven vult met wedrennen, motorboten, de club en de show. Hij schijnt hem een jaar geleden een functie te hebben aangeboden op zijn bankierkantoor en de jonge Kingsley moet dat aanbod verontwaardigd van de hand hebben gewezen. Bovendien schijnt Hooker erg wantrouwend te zijn uitgevallen en misschien heeft hij eens willen zien of de Meisje van de jongen voor zijn dochter wel echt is, want hij heeft verzekerd, dat zijn dochter maar een heel kleine bruidsschat zou meekrijgen.

— Je verbaast me ! riep Raffles uit, inderdaad verwonderd. Wat wil hij dan met al dat geld uitvoeren ? Hij kan het toch niet mee in het prachtige familiegraf nemen, wat hij zich heeft laten bouwen ?

— Dat niet. Maar hij heeft nog twee zoons, een in Australië en een in Paramaribo. Dat wist je ook niet ? riep Brand triomfantelijk uit.

— Volkomen nieuw voor me, moest Raffles bekennen. En de elegant geklede vrouw? Kun je me daar niets bijzonders van vertellen? Heb je niemand gezien, die het huis van Mac Farlan binnenging en die identiek met die vrouw had kunnen zijn?

— Ik heb er twee keer een vrouw zien binnengaan, maar geen van de beide keren beantwoordde zij ook maar in de verte aan de beschrijving, die de getuigen geven van de vrouw, die met Hooker in de auto zat, antwoordde nu Brand en er verscheen een grappige uitdrukking op zijn gezicht, toen hij Raffles glimlachend aankeek en vervolgde:

— En toch geloof ik, dat ik die geheimzinnige dame heb gezien.

— Maar waarom zei je dat niet direkt, riep Raffles uit.

— Omdat ik, eerlijk gezegd, nog lang geen zekerheid heb, antwoordde Brand. Want die mooie vrouw was een man. Het was nog bijna een jongen, zeker niet ouder dan een jaar of twintig, met een zachtroze gezicht, tenger gebouwd, met mooie grote ogen.

— En jij gelooft...? Maar beste Charles, die vrouw kan toch inderdaad wel een vrouw geweest zijn en zich als man vermomd hebben.

— Dat geloof ik haast niet. Toen ik de jongeman zag, had hij een pijp in zijn mond, en een pijp roken zullen maar heel weinig vrouwen doen. Bovendien had hij op dat tijdstip volkomen het uiterlijk van een man, tot in zijn kleinste bewegingen. Maar in het langslopen hoorde ik hem even spreken en hij had een hoge, wat dunne stem.

— En nu veronderstel je, dat Hooker zich heeft laten inpalmen, door een als dame verkleed jongmens, om...

— Ik acht het tenminste heel goed mogelijk. Je hebt toch zelf gehoord, Edward, dat mijnheer Jerry Hooker, de Beurskoning, lang niet afkerig is van Wijntje en Trijntje en zelfs bekend staat als een echte Don Juan. Natuurlijk weet zijn dochter daar niets van, maar hij moet verscheidene amouret-

tes hebben gehad, nu eens met dames uit de beste standen, dan weer met actrices of filmsterren. Maar hoe hij die zogenaamde dame onderweg heeft opgepikt, terwijl hij toch naar de city reed, dat is op het ogenblik meer dan ik zeggen kan.

— Nu, dat doet er ook eigenlijk weinig toe, antwoordde Raffles schouderophalend. Weet je nog iets meer te vertellen?

— Ja, ik ben er nog niet helemaal, antwoordde Brand gultig. Weet je wie een speciale vriend is van Bernard Mac Farlan?

— Los het raadseltje zelf maar op.

— Fred Kingley.

— Eigenlijk verrast het mij niet eens zo bijzonder. Het gezicht van die jongeman heeft mij van de eerste keer dat ik het zag, niet erg aangestaan. Hij was mij direkt onsympathiek. Weet je nog meer van hem?

— Niet véél meer. En wát ik nog méér heb gehoord, zijn eigenlijk niets anders dan oncontroleerbare geruchten, misschien wel lasterpraatjes. Er wordt gemompeld, dat mijnheer er lang niet zo goed voor staat, als het schijnt. Dat hij méér schulden heeft, dan geld en dat alleen een rijk huwelijk hem kan redden van de ondergang.

— Maar het schijnt eveneens het geval te zijn, dat het jongmens helemaal niet aan trouwen denkt.

— En toch is hij verloofd met Marjorie Hooker? Nu, dat is zeker eigenaardig. En de vader heeft verklaard, dat hij zijn kind geen bruidschat meegEEft? Wel, het blijft nog altijd mogelijk, dat wij ons vergissen betreffende de persoon van mijnheer Kingley, maar wij zullen er niettemin goed aan doen, hem in het oog te houden. Gaat hij openlijk om met die Mac Farlan?

— Tot voor een dag of vier wel, antwoordde Brand. Misschien kwam Larke toen op het tapijt, hij vertelde natuurlijk van de brief, die jij hem hebt afgenomen en van dat ogenblik af was voorzichtigheid geboden, al ben ik er van overtuigd, dat de schurken nu nog niets

weten van je komst hier. Maar nog heel kort geleden ging Kingley vrij met Mac Farlan om en waarom zou hij ook niet, niemand verdacht de laatste toch? En nu nog zijn wij de enige, die dat doen. Wat de politie aangaat, het is mij gebleken, dat zij er zelfs geen sekonde aan heeft gedacht, dat huis van Mac Farlan eens nader te onderzoeken. Toch staat nu bijna vast, dat de ontvoerde bankier daar althans tot het vallen van de avond geweest is en gevangen is gehouden.

— Kan dat, zonder dat iemand het opmerkt?

— Het is zelfs heel gemakkelijk. De auto is natuurlijk geparkeerd voor de zijdeur, die ongeveer in het midden van de lange inrijpoort ligt en de bankier is, zonder iets te vermoeden, uitgestapt om de jongedame in huis te volgen. Misschien rook hij een aardig avontuurtje en de Beurs kon wachten. Hij is toen natuurlijk overvallen, misschien wel bedwelmd, maar daar op dat uur van de dag bijna niemand die poort passeert, heeft men hem ook niet zien binnengaan. 's Avonds kan het niet zo moeilijk geweest zijn, hem verder te vervoeren en een handlanger is met zijn eigen auto door de tweede poort weggereden.

— Zo zal het wel gegaan zijn, zei Raffles peinzend.

En nu vertelde hij Brand alles, wat hij zelf had ontdekt en wat Henderson hem had verteld. Onderwijl had Brand zijn vermomming al afgelegd en zich op zijn beurt voor het diner gekleed.

Niemand zou nu in de beide elegant geklede heren de telegrambesteller en de armzalige zwerver van die middag herkend hebben, want in die vermomming had Raffles zijn nasporingen op touw gezet.

Toen zij op het punt stonden de grote logeerkamer te verlaten, zei Raffles zacht:

— Het moeilijkste deel van onze taak zal zijn, de verblijfplaats van de bankier op te sporen. En dat moeten wij beslist weten, liefst zo gauw mogelijk

want wij kunnen er staat op maken, dat het « Kwade Oog » tot een geweldige wraakneming zal overgaan, zodra blijkt, dat wij de bende bedrogen hebben en de mannen met hun helikopter niet terugkeren. En dat zij dat niet doen, dat is mijn opdracht, of ik zou niet zijn wie ik ben. Wij zullen dus zo gauw mogelijk een onderzoek gaan instellen in het huis van Mac Farlan.

— Dat zal vannacht nog moeten gebeuren, want morgen is het al de dag, waarop het geld moet worden overhandigd.

— Dat was ik ook van plan, zei Raffles lakoniek. En ga nu mee naar de eetzaal; het klinkt wel prozaïsch, maar ik heb honger.

Raffles had een tafeltje laten reserveren en de kelner kwam direkt het diner opdienen.

Raffles liet vlug zijn blikken door de zaal gaan en toen stootte hij Brand ongemerkt met de voet aan en zei, met de ogen op zijn bord soep gericht:

— In de tweede rij van ons af, het zevende tafeltje van de muur, zit een goede kennis van ons: mijnheer Fred Kingley in persoon. Nog niet omkijken.

— Alleen?

— Nee, met een heer met een bruin puntbaardje en een bril op, in een hoornen montuur.

— Dat moet Mac Farlan zijn, antwoordde Brand zacht. Ik vind het nog al onvoorzichtig, dat zij zich samen vertonen.

— Waarom eigenlijk? Raffles is toch op het ogenblik de enige, die Mac Farlan verdenkt en wie rekent op het toeval, dat die lastige bemoeial nu juist in de eetzaal van het Waldorf Astoria hotel zit? Intussen hoop ik, dat zij deze avond en nacht niet besteden aan een of andere festiviteit, anders komt Mac Farlan te laat thuis en dat zou mij niet uitkomen. Heb je al eens naar zijn huisdeur gekeken?

— Er zijn er twee. Een in de 14de Straat en dan de zijdeur, waarover ik net sprak, in het midden van de inrijpoort, een gewelfde porte cochère, waar

het tamelijk donker is, als onder de boog van een brug. Het is een eigenaardige architectuur, want boven de poort bevinden zich nog drie verdiepingen.

— Nu, als die Mac Farlan werkelijk lid van de bende is, dan zal hij zeker wel enige voorzorgsmaatregelen hebben genomen om de toegang tot zijn huis heel moeilijk te maken. Wij moesten de deuren maar liever met rust laten en het eerder over de daken heen proberen.

— Dat zou misschien gemakkelijker gaan, dan wij nu nog denken, zei Brand levendig. Drie huizen verder staat een kleine fabriek, die met de achtergevel aan de binnenplaats grenst en die heeft, zoals de voorschriften eisen, aan die kant een brandtrap. Zijn we eenmaal

op het dak van de fabriek, dan is het gemakkelijk op dat van het huis van Mac Farlan te komen.

— Hoeveel verdiepingen zijn er nog boven hem ?

— Nog drie. Het is een vrij ouderwets huis en eigenaardig gebouwd, zoals ik al zei. Hij bewoont de tweede verdieping, maar de eerste is ook van hem en tenslotte heeft hij zijn kantoor gelijkvloers, terwijl een tweede firma de rest in huur heeft. Maar daar schijnt bitter weinig bij om te gaan, want er zitten nooit meer dan hoogstens drie of vier bedienden.

— Nu, wij zullen het vannacht wel zien. Ik verwacht zeker, dat wij in het huis van Mac Farlan nadere aanwijzingen kunnen vinden betreffende de verblijfplaats van Jerry Hooker.

HOOFDSTUK VI

WAAR HOOKER WAS

Het middernachtelijk uur had juist geslagen, toen de drie mannen naar de plek slopen, waar de brandladder van de fabriek eindigde, op ongeveer twee meter van de grond.

De drie mannen waren Raffles, Brand en Henderson. Zij waren allen donker gekleed, zonder iets dat blonk, of door lichtere kleur de aandacht kon trekken.

De reus droeg een lichte houten ladder mee, die hij zelf nog die avond onder handen had genomen, waardoor het voorwerp inschuifbaar was geworden tot op nog geen meter lengte, zodat hij het dus gemakkelijk onder zijn wijde mantel kon verbergen.

Ook was het laddertje nodig om het onderende van de brandtrap te kunnen bereiken.

Het werd tegen de muur gezet, de mannen klommen er op, zonder het minste gerucht te maken en toen zij het onderste platform van de brandtrap bereikt hadden, werd het praktische ding weer opgetrokken, waarna Henderson het zich met een riem op de rug bond, om de handen vrij te hebben.

Zij klauterden snel langs de ijzeren trap naar boven, tot zij het platte dak van de fabriek bereikt hadden.

De binnenplaats was karig verlicht en het was een donkere nacht, zodat er maar weinig gevaar voor ontdekking bestond.

Al gauw hadden zij de rand van het dak bereikt en nu bleek de houten ladder van groot nut te zijn. Met behulp daarvan klommen de drie mannen naar het aangrenzende dak en lieten de lad-

der waar zij stond.

Het was uiteindelijk heel goed mogelijk, dat zij langs dezelfde weg terug zouden moeten keren.

Voorzichtig sluipend, bereikten zij het hoekhuis en hier werd een ogenblik halt gehouden om te beraadslagen.

— Wij moeten proberen een dakluik te vinden, zei Raffles zacht. De schoorstenen wil ik liever niet gebruiken; de winter is pas voorbij en het neervallend roet zou ons kunnen verraden.

— Maar zou hij zijn dakluik niet van een alarmsignaal voorzien hebben, mylord? vroeg Henderson zacht.

— Daarvan kunnen we ons direkt overtuigen, James, antwoordde Raffles. Laten wij maar eerst een luik zoeken.

Het duurde niet lang of de drie mannen hadden, al tastend, een vrij groot luik gevonden in het platte dak, van hout en zink vervaardigd en dat tamelijk zwaar moest zijn. Henderson wilde de grote ijzeren ring al grijpen, toen Raffles hem terughield met de woorden:

— Afblijven. Dat kan gevaarlijk zijn.

Hij knielde naast het luik neer en haalde een klein voorwerp uit zijn vestzak, dat hij op de ijzeren ring plaatste. Het was een voltmeter. Nauwelijks had het koperen stiftje de ring aangeraakt, of de wijzer liep snel om en wees 220 volt: de gewone netspanning. Raffles had dit kunnen zien bij het sterk gedempte licht van zijn zaklantaarn.

— Het is maar goed, dat je die ring niet hebt aangeraakt, die alleen de kleur van ijzer heeft, maar inderdaad koper is, zei Raffles lakoniek tegen Hender-

son. Je zou denkkelijk niet veel van deze tocht hebben naverteld, vriend James. Ja, onze tegenstanders zijn geen kinderen. Zij werken met afdoende middelen. En hoe eenvoudig toch. Een eind koperdraad, een stopcontact : klaar is Kees. En wie die koperen ring aanraakt, met de voeten op dit zinken dak, krijgt de volle stroom door het lichaam. En hij wordt gedood, of op zijn minst zwaar gewond en bedwelmd.

— Maar hoe komen wij dan binnen ? mompelde Brand, tamelijk ongerust bij de ontdekking van dit gevaarlijke afweermiddel.

— Dat is niet zo moeilijk, antwoordde Raffles. Wij hebben niets anders te doen, dan de stroom door te leiden. Is er hier geen telefoondraad in de buurt ? Stil, daar zie ik er al een, bij de dakrand. Geef de tas eens aan.

Henderson haalde een kleine leren tas te voorschijn en Raffles nam er een rol goed geïsoleerd koperdraad uit en een buigtang met benen van eboniet en een paar rubber handschoenen.

Hij knipte een eind van de draad af, trok de handschoenen aan, schrapte het stuk draad aan beide uiteinden af, zodat de koperen kern bloot kwam, draaide het ene uiteinde om de verraderlijke ring van het luik en bevestigde het andere met een klemschroef aan de telefoondraad, even onder de porseleinen isolator. De stroom liep nu door en men zou zonder het minste gevaar de ring kunnen aanraken.

Henderson trok veiligheidshalve ook een paar dikke rubber handschoenen aan, greep de ring en tilde het luik voorzichtig een eindje op, totdat hij met een kniptang de geleidingsdraad kon doorsnijden, waarna hij het luik helemaal opende.

De drie mannen keken in een donkere ruimte. Zij zagen het bovenende van een ladder, die tegen het luik was aangezet. Schemerig waren daar beneden enige lakens en kledingstukken te zien, die over touwen te drogen hingen.

Raffles keek nog eens om zich heen en zei toen, glimlachend op twee hoge

staken wijzend, die op het dak een tiental meters van elkaar verwijderd stonden en door drie koperdraden met elkaar in verbinding stonden :

— Zij zijn modern ingericht, zoals het behoort. Een radiografisch ontvangstation voor de ultra korte golf. En nu naar beneden, vrienden en zo weinig mogelijk lawaai.

Raffles en Brand volgden Henderson en de laatste liet zachtjes het luik weer in de sponning neer.

De drie mannen stonden nu op een grote droogzolder of vliering, waar het zo volkomen donker was, als het op een zolder met maar een enkel klein raam maar zijn kan.

Raffles was dan ook wel verplicht een ogenblik zijn zaklantaarn aan te knippen, om de trap naar beneden te kunnen vinden.

Het zaklampje verspreidde een zwak, getemperd licht en in een hoek van de zolder vonden de drie mannen de trap naar beneden.

De tocht naar beneden begon, zonder dat de indringers zich elders ophielden tot aan de eerste verdieping van het huis, waar Raffles de werkkamer van Mac Farlan verwachtte.

Raffles hield stil voor een hoge deur, ongeveer in het midden van een brede gang en liet behoedzaam het licht van zijn zaklantaarn langs de kieren glijden.

Hij hield het licht een ogenblik op dezelfde plek gevestigd, keek wat nauwkeuriger toe en bromde toen nauwelijks hoorbaar :

— Ik geloof dat ik daar de draad van een alarmsein zie.

Hij zocht even in zijn tas met gereedschappen, nam er een uiterst fijn metaalzaagje uit, zo dun als een blad papier, bracht dit tussen de deurreet en zaagde de alarmdraad door. Het duurde nauwelijks enkele minuten. De deur was op slot, maar dat was voor Raffles absoluut geen bezwaar en met behulp van een paar fijne lopers, wist hij de deur gauw genoeg te openen.

Hij duwde de deur open, ging naar

binnen en stond nu in een luxe gemeubileerde werkkamer, zo weelderig, dat het wel duidelijk te zien was, dat er in dat vertrek niet zo heel druk gewerkt werd. Het bureau was helemaal in orde, alle papieren en boeken lagen keurig gerangschikt, het laken op het schrijfblad vertoonde niet het minste spatje, de marmeren inktkoker scheen maar zelden gebruikt te worden.

Gewoontegetrouw liep Raffles allereerst, na zijn lamp gedoofd te hebben, op de ramen toe, trok voorzichtig de gordijnen dicht, deed het elektrische licht aan en overtuigde er zich van, of het vertrek soms nog andere uitgangen had.

Inderdaad had de kamer nog twee deuren, waarvan er een naar een rooksalon, de tweede naar een soort ontvangkamer bleek te voeren, en beiden waren met de grootste weelde gemeubileerd. Deze twee zijvertrekken kwamen op hun beurt ieder met een deur weer op de brede gang uit.

Na een en ander te hebben opgenomen, liep Raffles haastig op het schrijfbureau toe en had in een oogwenk alle laden geopend. Het was een bij uitstek modern meubel en naar geheime plaatsen hoefde hij zeker niet te zoeken. Haastig doorliep hij verschillende papieren, van tevoren overtuigd, dat hij in de gemakkelijk te openen laden van dit bureau zeker geen compromitterende papieren zou vinden. Het waren rekeningen, uitnodigingen en andere papieren, die men doorgaans vindt in het bureau van een nog niet veertigjarige man, die het leven van de vrolijke kant opvat, ongetrouwd en rijk is. Maar geen enkele regel, die tegen hem kon getuigen.

Toen kreeg Raffles de brandkast in het oog, die in een hoek van het vertrek stond, maar dit meubel liet hij voorlopig met rust, want ook daarin zou Mac Farlan zeker geen papieren bewaren, die gevaarlijk voor hem zouden kunnen worden.

Neen, er moesten in dit huis geheime bergplaatsen zijn, waar hij zijn pape-

rassen bewaarde, die betrekking hadden op zijn lidmaatschap van de bende van het « Kwade Oog ».

De blikken van Raffles vlogen door het vertrek en het was alsof hij de wanden met die blikken probeerde te doorboren.

Zouden die muren misschien een of andere geheime bergplaats bevatten?

Raffles wenkte Henderson en Brand bij zich en zei op gedempte toon:

— Onderzoek nauwkeurig de naden tussen de smalle plankjes, waaruit die lambrizering bestaat. Neem ieder één kant van het vertrek. Ik zal de vloer onderzoeken.

Dadelijk was iedereen in zijn werk verdiept. Met de dunne lemmetten van hun zakmessen onderzochten Henderson en Brand nauwkeurig de naad tussen iedere beide planken, terwijl Raffles op de parketvloer knielde en die grondig begon te onderzoeken. Het was een langdradig werk, maar Raffles had het geduld van een kat en hij was nu eenmaal hier gekomen, om de geheimen van Mac Farlan te leren kennen.

En hij zou ze kennen, al zou het uren moeten duren.

Terwijl hij zo over de grond voortkroop, ruggelings, stootte hij met zijn voet even tegen een merkwaardig gevormd tafeltje, dat er uitzag als een piedestal, met een enkele, gedraaide poot van bijna een decimeter in doorsnee en een rond blad, een prachtig wortelnoten meubel, waarschijnlijk uit Yoegoslavië afkomstig. Raffles keek snel om, zag het tafeltje wankelen en op het punt om te vallen, maar hij wist het nog net te grijpen, voor het met een doffe smak op de parketvloer zou zijn gevallen.

Brand had al een vlugge beweging naar zijn revolverholster gemaakt, maar Raffles stelde hem met een gebaar gerust en wilde het tafeltje weer op zijn plaats zetten, toen hij de indruk kreeg, dat het blad een beetje wiebelde. Waarschijnlijk had hij in zijn haast het tafeltje enigszins te hardhandig aangegrepen.

Toen hij het blad weer vast wilde draaien, kwam hij echter tot de verrassende ontdekking, dat het niet het blad, maar de helft van de poot was, die draaide. Hij keek wat nauwkeuriger toe en zag nu pas een hele fijne naad halverwege de gedraaide poot. Hij greep het blad en draaide de bovenste helft van het tafeltje helemaal los, terwijl Brand en Henderson nieuwsgierig dichterbij kwamen. En zo fijn was de schroefdraad, zo uitstekend was het meubel gemaakt, dat er van de afscheiding zelfs bij helder daglicht geen spoor zou zijn te merken.

Raffles had de bovenste helft van de poot met het blad naast zich neergelegd, stak zijn hand in de holte van de benedenhelft en haalde er met een tevreden gezicht enige papieren uit, die hij dadelijk aan een onderzoek begon te onderwerpen.

Een er van was code, met allerlei zonderlinge tekens en figuren en Raffles duwde het Brand in de handen, met het zacht gefluisterde bevel :

— Precies overschrijven.

Terwijl Brand aan de slag ging, las Raffles vlug de andere papieren door en tenslotte vond hij een soort plattegrond, die hij met de grootste aandacht bekeek, om daarop snel naar het bureau te lopen en de schets vlug en nauwkeurig na te tekenen.

Vervolgens trok een kort briefje zijn aandacht : het was een korte mededeling van Larke aan Mac Farlan en waarschijnlijk van vroegere datum dan de brief, die Raffles hem in de trein had afgenomen.

Maar dit alles zonk, wat belangrijkheid betreft, in het niet, naast een kort briefje, met een fijne hand geschreven en dat slechts de woorden bevatte :

« H. komt morgen. Zorg voor de ontvangst. F.K. »

Het briefje droeg absoluut geen datum, maar het kon onmogelijk oud zijn, want het vertoonde nog een scherpe vouw en het papier was vlekkeloos, zonder een scheurtje of kreukel.

Raffles betwijfelde er geen ogenblik

aan, of die H. was Hooker

Maar wat betekenden de woorden ; die er op wezen, dat alles voor zijn ontvangst in orde moest gebracht worden ?

Was het een ontvangst, als men iemand direkt vervoerde ? Bestond de mogelijkheid, dat Hooker nog altijd in dit huis was ? Raffles stond 'n ogenblik verrast naar het briefje te staren en mompelde toen voor zich heen :

— Zo iets is toch bijna onmogelijk. Men verbergt toch geen man in een huis als dit, met verschillende vreemde bewoners, die toch oren en ogen hebben. Maar als de plattegrond die ik net vond, betrekking heeft op dit huis, dan zijn er misschien wel geheime schuilplaatsen, waarin men gemakkelijk iemand kan verbergen, zonder bang te hoeven zijn, dat zijn schreeuwen, zijn bonzen op de deur, in het huis zal worden gehoord.

Hij keek nogmaals naar de plattegrond en zei toen zacht fluisterend :

— Wij moeten dadelijk zekerheid proberen te krijgen. Het lijkt mij dat dit huis, tenminste wanneer dit er de plattegrond van is en dat zou mij niets verwonderen, door middel van een onderaardse gang, een tunnel of iets dergelijks, in verbinding staat met een huis in de Third Avenue. Hier is duidelijk de 14de straat aangegeven, met een gedeelte van een blok huizen er bij en deze getallen geven zeker de diepte aan, waarop die gang onder de grond ligt. Ben je klaar, Charles, dan gaan wij onmiddellijk naar beneden.

De jongeman was net klaar en Raffles deed alle papieren nu weer in de geheime bergplaats, schroefde de bovenste helft van het tafeltje op de onderste vast, zette het op zijn plaats en wiste zoveel mogelijk alle sporen uit van zijn verblijf.

Toen gingen de drie mannen snel het vertrek uit, sloten de deur en daalden de trap af, tot zij de brede gang hadden bereikt, die langs de enige kantoorlokalen liep. De deuren hadden bijna allen glazen ruiten en men kon dus gemakkelijk naar binnen kijken. Het was echter duidelijk, dat men daar Hooker

zeker niet behoefde te zoeken. Raffles begon nogmaals bij het gedempte licht van zijn lamp de plattegrond te bestuderen en tenslotte fluisterde hij opgewonden :

— Als hij hier is, dan moet hij onder de grond zijn. Het kan niet anders. Als wij het begin van die onderaardse gang maar wisten te vinden, dan zouden wij zeker ook het geheime vertrek wel ontdekken.

Hij bekeek aandachtig de wanden van de gang en deed toen enige stappen in een zijgang, uitlopend op een deur van stevig maaksel, het was de zijdeur van het huis, die uitkwam in de doorrit.

Na opnieuw een blik te hebben geslagen op het schetsje, zei hij zacht :

— De tunnel loopt blijkbaar onder de poort door en eindigt ongeveer op de plek, waar wij nu staan. Laten wij zoeken en laten wij vooral goed kijken naar de tegels van de vloer en op de muur. Je ziet, dat zij in reliëf bewerkt zijn, met grilfige figuren en misschien is er ergens een drukknop of iets van die aard, die het geheim verbergt.

Onmiddellijk begonnen de drie mannen hun onderzoek en na bijna een half uur ingespannen te hebben gezocht, ontdekte Brand in het midden van een ingewikkelde krul, een stiftje van dezelfde steensoort als waarvan de tegels waren gemaakt, dat bij aanraking bewoog.

En voor hij dit nog goed begreep, sprong ineens een van de tegels iets in de muur, schoof opzij en onthoonde 'n drietal ivoren knoppen, met A.B.C. gemerkt.

Op goed geluk trok Raffles dadelijk aan de middelste knop en het toeval was hem gunstig, want 'n gedeelte van de muur, vlak bij de plek waar de zijgang uitliep in de hoofdgang, draalde geruisloos om een onzichtbare as en voor de mannen gaapte nu een opening in de muur van één meter hoog en tachtig centimeter breed.

En zo voortreffelijk sloten de tegels van de deur tegen de overige aan, dat niemand de kier had kunnen ontdek-

ken.

Uit de opening steeg een mufte lucht op en toen Raffles het heldere licht van zijn op volle kracht brandende lantaarn naar binnen liet schijnen, ontdekte hij een stenen trap, die diep naar beneden liep en die Raffles en Brand begonnen af te dalen, terwijl Henderson opdracht kreeg, bij de opening post te blijven vatten, want niemand wist uiteindelijk of zij niet onverhoeds overvallen zouden worden.

De twee mannen moesten 33 treden afdalen en stonden toen op de bodem van een kelder, die wel wat op een graf-gewelf leek, met zijn gotische bogen, zijn diepe nissen en zijn mufte, beklemmende lucht.

Met een handbeweging maande Raffles tot stilte en toen zij goed luisterden, hoorden zij heel zwak in de onmiddellijke nabijheid een dof geluid, alsof iemand met twee vuisten op het paneel van een zware, gesloten deur hamerde.

Raffles richtte dadelijk het licht van zijn lantaarn in die richting en het licht spiegelde in het blank geschuurde, blijkbaar nieuwe, ijzeren beslag van een eikenhouten deur.

Beiden liepen ze er dadelijk op toe, Raffles schoof de zware grendels terug, die bijna geen geluid maakten, daar zij overvloedig met olie waren ingesmeerd en opende het zware slot met zijn looper.

De deur ging open en bijna op hetzelfde ogenblik stortte zich een gedaante naar buiten, met een gedeelte verbrijzelde stoel in de hand, die zich blindelings op Raffles wierp. Deze had nog juist de tijd om opzij te springen om de slag te kunnen ontgaan.

— Kalnte ! Kalnte, mijnheer Hooker ! riep hij. Ontvangt men op deze manier mensen, die u komen bevrijden ?

Op het horen van de hem vreemde stem liet Hooker de opgeheven stoel zakken en staarde in een stupide verbazing met zijn zwarte ogen naar de beide vreemdelingen.

Toen liet hij een droge snik horen en wankelde het vertrek weer binnen, waar hij opgesloten was geweest. Het

was daghelder verlicht door een aantal elektrisch lampen en gemeubileerd met een luxe, die heel vreemd aandeed in dit onderaards vertrek. Het had natuurlijk helemaal geen ramen en de luchtverversing gebeurde door een klein rooster, heel hoog tegen de zoldering, nauwelijks een hand breed en voortreffelijke spijsen op de keurig gedekte tafel, met een fles wijn, fijn geslepen glazen, een zilveren couvert, een kostbare kristallen schaal met uitgezochte vruchten.

De schurken hadden hun gevangene zeker goed willen laten voelen, als zijn dochter hun bevel niet opvolgde.

Zonder zijn naam te noemen, vertelde Raffles de ontvoerde bankier in enkele woorden, wat hij ontdekt had en hoe hij hier was gekomen. Hooker luisterde vol aandacht toe, maar riep toen ongeduldig :

— Laten wij dan toch gauw maken, dat wij uit dit vervloekte hol wegkomen. Ik zal u rijk belonen, daar kunt u op rekenen.

— Ik heb er al op gerekend, mijnheer Hooker, zei Raffles kalm. Dergelijke zaken doe ik zelden voor niets, als het mij totaal onbekende personen betreft.

— Laten wij dan gaan, ik brand van verlangen mijn dochter gerust te stellen en die schurk van een Kingley op zijn schijnheilige snoet te slaan.

— Ik zou juist zo iets anders willen voorstellen, mijnheer Hooker, antwoordde Raffles rustig. Ik zou u willen verzoeken, nog deze nacht en een ge-

deelte van de dag van morgen hier te blijven.

— Wat is dat voor een dwaze grap ? vroeg Hooker op een ongelovige toon.

— Het is geen grap, ik spreek integendeel in volle ernst. Bedenk wat er gebeurt, als u nu weg gaat. De schurken vinden de kooi leeg, zij begrijpen dat hun opzet mislukt is, zij verschijnen natuurlijk niet op de plek van de afspraak, en wij zouden hoogstens Mac Farlan kunnen laten arresteren, de eigenaar van dit huis, omdat het bewezen kan worden, dat hij u hier gevangen heeft gehouden. Maar de overigen zouden vrij uit gaan. Zou dat niet vreselijk jammer zijn ? Wilt u dan niet helpen, minstens vier of vijf man van de bende onschadelijk te maken ? Zeker, ik erken dat u zich daarbij aan gevaar bloot stelt, wanneer wij er, bijvoorbeeld, niet in zouden slagen, alle kerels gevangen te nemen. Een van hen zou, bijvoorbeeld, zijn makkers van het verraad op de hoogte kunnen brengen en zij zouden u zeker doden. Maar als wij nu eens een goed geladen revolver bij u achterlieten ? Wat zegt u daarvan ?

Hooker hoefde niet lang na te denken. Op zijn krachtig getekend gezicht verscheen een uitdrukking van woeste wraakzucht en na enige sekonden zei hij :

— Goed. Ik blijf hier. Ik wacht uw komst af, en als er een van de kerels mocht ontsnappen, wat ik natuurlijk niet hoop, dan zal ik mij weten te verdedigen. Geef mij die revolver.

HOOFDSTUK VII

RAFFLES ZEGEVIERT

Het was de volgende dag half twee in de middag, toen een kleine two-seater tamelijk snel langs een van de brede autowegen, de Belleville Turnjoke, reed, die de grote vlakte bij Newark diagonaalsgewijs doorsnijdt.

Achter het stuur zat Marjorie Hooker en naast haar stond een grote tas. Zij bestuurde het sierlijke wagentje met vaste hand, een beetje bleker dan gewoonlijk, maar vertrouwend op wat de pseudo-detective haar had verteld.

Op de hele, eindeloze vlakte was geen levende ziel te bespeuren, men kon zich evengoed in de Sahara wanen.

De bandieten hadden de plek wel heel goed gekozen, want op een paar honderd meter hoogte moest tot zelfs het kleinste voorwerp op deze gele vlakte opvallen.

Het was, zoals Marjorie gezegd had, zelfs geen konijn zou zich hier kunnen verbergen.

Het meisje stuurde de auto tot vlak bij de kruising, keek even om zich heen, bracht de motor tot stilstand en stapte uit. Zij keek op haar polshorloge en zag dat het nog slechts vijf minuten voor twee was. Toen richtte zij haar blikken naar de wolkenloze hemel, waaraan een heerlijke lentezon straalde en na enige ogenblikken had zij in het noorden een kleine stip ontdekt, die snel groter werd en zich binnen enkele minuten vertoonde als een groot hefschroefvliegtuig. Deze helikopter scheen op zijn minst vijf of zes personen te kunnen vervoeren.

Als een havik bleef het toestel een poos onbeweeglijk aan zijn grote schroef in de lucht hangen op ongeveer

twee honderd meter boven de grasvlakte, telkens iets lager dalend en pas toen de inzittenden zich degelijk hadden overtuigd, dat zich vele mijlen in het rond niets anders bevond dan de kleine auto en het meisje, dat het geld kwam brengen, op een paar passen daar vandaan, daalde het toestel helemaal en kwam zonder de geringste schok, op nog geen tien meter afstand van de auto op de grasvlakte neer.

Terwijl de piloot, onherkenbaar in zijn vliegenierspak, zijn leren kap en zijn bril, op zijn plaats bleef zitten en de schroef zacht doordraaide, als bewijs, dat de motor niet was afgezet, sprongen vier mannen haastig uit het toestel en kwamen op het meisje toe.

En bijna op hetzelfde ogenblik leek het of er een kleine aardbeving plaats had. Vlak bij de kruising van beide wegen ging de zandige bodem omhoog, een soort luik klapte open, dat met zand en wat struikgewas bedekt was geweest en zelfs op een meter afstand niet te onderscheiden van de omgeving, en zes mannen sprongen te voorschijn, waarvan er drie waren gekleed in politie-uniform.

Dat was dus het geheimzinnige karwei geweest waaraan Raffles en zijn beide vrienden enige nachten besteed hadden. Zij hadden, gedekt door de duisternis, een groot gat in de bodem uitgegraven, het versterkt met planken en daaroverheen een luik gelegd. Na enkele uren nachtrust, waren zij 's ochtends om tien uur teruggedreden naar deze plek, hadden hun auto onder de takken van een paar bomen geparkeerd en waren even na het middaguur in die tamelijk

benauwde schuilplaats gekropen, na op het laatste ogenblik enige politiemannen van hun voornemen in kennis te hebben gesteld.

De uitwerking van deze eenvoudige list was verrassend. De volkomen overblufte bandieten, in een oogwenk omsingeld, probeerden zich nog te verdedigen, maar een paar slagen met de geweldige, blote vuist van Henderson en een paar tikken met de gummi knuppel, een vreselijk wapen in een geoefende hand, hadden de strijd gauw beslist.

Maar de zaak was toch nog niet rond, want in de helikopter waren een paar mannen achtergebleven, die gauw zagen wat er gaande was en dadelijk hun revolvers trokken, waarmee zij de politiemannen begonnen te beschieten.

Een van de inspecteurs werd vrij ernstig aan de rechterarm gewond en in allerijl werd dekking gezocht achter de kleine auto, terwijl de gevangenen werden meegesleurd, daar er maar één in staat was zijn eigen benen te gebruiken.

De inspecteurs, met Mauser-pistolen bewapend, lieten zich niet onbetuigd en vuurden tussen de wielen van de auto door, uit alle macht op de helikopter en op de twee mannen, die zich in de cockpit verdekt hadden opgesteld achter de kleine ronde ruitjes.

Op dat ogenblik vond de piloot blijkbaar, dat er aan de eer was voldaan. Hij zette zijn motor weer aan, de hetschroef begon sneller te draaien en langzaam steeg het toestel omhoog.

— Zij mogen ons niet ontkomen! schreeuwde Brand opgewonden. Denk aan Hooker.

Die uitroep was voor de politiemannen tamelijk duister, maar het werd hun al gauw duidelijk, toen Raffles hun in een paar woorden de toestand had uiteengezet. Tegelijk mikten de drie inspecteurs op de piloot en dat zij hem misten was hun te vergeven, want er was van de man niets anders te zien dan een heel klein gedeelte van zijn hoofd; de rest was beschermd door het metalen geraamte van zijn zitplaats.

Langzaam maar geleidelijk steeg het toestel omhoog. Met een kreet van teleurstelling bleven de politiemannen

doorschieten op de helikopter, ofschoon zij in hun hart overtuigd waren, dat zij hun kruit verspilden, want het vliegtuig vloog al op een hoogte van meer dan honderd meter.

Toch trof de laatste kogel, die werd afgevuurd, nog maar al te goed doel. Hij was bestemd voor de piloot, maar hij trof de laatste bandiet, die nog in de cockpit was achtergebleven en honnend in de smalle deuropening stond, de vuist dreigend naar de zegevierende vijand daar beneden uitgestrekt. De man slaakte een rauwe kreet, liet de stijlen van het smalle deurtje los... en zijn lichaam, herhaaldelijk om zijn lengte-as zwaaiend, viel van een hoogte van meer dan honderd meter met een doffe smak op de grasvlakte... De helikopter was buiten gevaar.

— Zij hebben radio aan boord! schreeuwde Raffles opgewonden. Inspecteur, doe met die gevangenen wat u wilt. Wij moeten dadelijk naar het huis van Mac Farlan. Miss Hooker, wij zullen van uw auto gebruik maken, tot wij onze wagen weer hebben, die heel wat harder loopt. Inspecteur, deze man is Larke. U zult hem nog wel kennen. En deze jongeman met zijn zachte vrouwelijke trekken, is denkelijk de onbekende schone, die in het gezelschap van de verdwenen beurskoning werd gezien. Kom mee, miss, wij hebben geen tijd te verliezen. Inspecteur, u weet waar u uw politieauto kunt vinden.

En terwijl Henderson achter bleef, omdat voor hem geen plaats zou zijn, sprongen Raffles, Brand en Marjorie in de kleine wagen, waarbij Brand op de treeplank bleef staan.

Twee mannen nam hij met zich mee en de anderen reden met de zware, grijze auto zo snel mogelijk naar de plek, waar de inspecteurs met hun gevangenen wachtten.

Raffles had deze wagen nog pas dezelfde dag gehuurd, maar hij liet de auto niettemin zo hard lopen als hij maar kon.

Maar de radio is nog altijd heel wat sneller dan de snelste auto, dat wist Raffles maar al te goed.

De bandiet, die de helikopter had be-

stuurd en die natuurlijk zijn instructies had gekregen, zou onmiddellijk een afgesproken signaal sturen naar de aanvoorders van de bende en als hij het « Kwade Oog » nog goed kende, dan zou Hooker de langste tijd geleefd hebben, zodra Mac Farlan op zijn beurt op de hoogte was gebracht van wat er was gebeurd.

Hoe de zaken ook stonden, er moest haast gemaakt worden.

Op zijn dringend verzoek, bleef het meisje achter het stuur zitten, bleek en ontdaan, en de twee agenten en Brand volgden hem op de voet en konden hem nauwelijks bijhouden, toen hij de doornit binnenstormde. Voor de zijdeur hield hij een ogenblik stil. Zou hij hier durven aanbellen? Zou dat geen argwaan wekken en de catastrofe verhaasten?

Toen bedacht hij iets anders.

— Wacht hier op mij, tot ik van binnen de deur voor u open, zei hij kortaf. Ik zal gewoon de deur binnengaan bij het kantoor van de firma, die een klein gedeelte van het huis gelijkvloers in huur heeft. Vandaar kan ik de gang bereiken.

Met rasse schreden liep hij de hoek om, ging de openstaande deur van het kantoor binnen en had gauw een bedienende op de hoogte gebracht, die hem met een verschrikt gebaar een andere deur wees, die op een smalle gang bleek uit te komen, die naar de hoofdgang liep.

Raffles ging snel op zijn tenen lopend die gang in en toen hij bij de zijgang was gekomen, zag hij, dat de met tegels belegde, geheime deur op een klier stond. Hij luisterde even en hoorde daar beneden voetstappen, die de trap schenen af te dalen. Snel ging hij verder en opende de buitendeur. Direkt kwamen de agenten en Brand binnen.

— Loop zo zacht mogelijk! beval Raffles fluisterend. Ik heb daar juist voetstappen gehoord, wij komen waarschijnlijk nog op tijd.

Op een ander tijdstip zouden de twee agenten zich zeker wel verwonderd hebben over de volkomen geruisloze manier, waarop de vreemde helper de buitendeur sloot, maar nu dachten zij aan andere zaken.

Hun zenuwen waren gespannen, nu zij voor de eerste keer de strijd gingen aanbinden met het « Kwade Oog », op het ogenblik, dat de bende opnieuw het hoofd had opgestoken.

Raffles ging voorop en opende voorzichtig de tegeldeur iets verder. Daar beneden was een zwak schijnsel merkbaar, dat echter dadelijk daarop wegstierf.

— Kom vlug mee, beval Raffles.

Hij had zijn revolver gegrepen en begon moedig de betonnen trap af te dalen, ofschoon hij nu in het volle gezicht was van de man of van de mannen, die zich daar beneden in de kelderruimte bevonden.

Achter hem volgden de beide agenten en Brand sloot de stoet, eveneens met zijn revolver bewapend.

Juist toen Raffles halverwege de trap was, werd het daar beneden volkomen donker, nadat het zwakke geluid had geklonken van grendels die worden teruggeschoven, gevolgd door het om draaien van een zware sleutel.

Raffles greep nog haastig naar zijn zaklantaarn, toen er snel achter elkaar twee korte knallen klonken, onmiddellijk gevolgd door een doordringende gil. Toen werd er daar beneden een gesmoorde vloek geuit en haastige voetstappen naderden de voet van de trap.

Maar Raffles had al op de knop van zijn lantaarn gedrukt en een heldere lichtstraal viel op de man, die daar kwam aanrennen, blootshoofds en met bleek gezicht en verblindde hem, zodat hij besluiteloos bleef staan.

— Handen op en dan geen beweging meer, of ik schiet je neer! klonk de afgebeten stem van Raffles, terwijl hij de trap afsprong, in de ene hand zijn revolver in de andere de sterke elektrische tantaarn en op de man toeliep.

Het was Bernard Mac Farlan, bleek, met verwilderde blik en een uitdrukking van de dodelijke haat en woede in zijn lichtgrijze ogen. In een oogwenk waren de agenten Raffles gevolgd en zij boeiden de man, die het knarsetandend moest toelaten.

Maar Raffles en Brand waren de weelderig gemeubileerde gevangenis al bin-

nengetreden en hadden daar opnieuw licht gemaakt.

Ongeveer midden in het vertrek stond Hooker, die zijn jas had uitgetrokken en bezig was met een zakdoek een hevig bloedende wond in de arm dicht te houden. Hij had de tanden op elkaar geklemd, maar scheen voor de rest kalm te zijn.

Op de grond lag een lichaam. Raffles kende die man niet. Hij draaide om en liet een zachte kreet horen. Uit de linker borst gutste onafgebroken een stroompje bloed, dat het smyrna tapijt rood kleurde.

— Heb ik hem geraakt? vroeg Hooker koelbloedig.

— Midden in het hart, antwoordde Raffles lakoniek. Maar u hoeft u er niet veel van aan te trekken; Mac Farlan en deze man kwamen hier om u te vermoorden. U hebt in wettige zelfverdediging gehandeld.

Raffles had zich gebukt, bekeek het gezicht van de man wat nauwkeuriger en met een plotselinge beweging rukte hij de grijze pruik en baard af tegelijk met de gouden bril.

Hooker, die een paar stappen dichterbij was gekomen, bleek van bloedverlies, slaakte een kreet van ontzetting, toen hij het gezicht van de man herkende. Het was Fred Kingley, de jongeman, die met zijn dochter zou trouwen.

Het overige speelde zich snel af.

Hooker werd door een van de agenten vlug en volgens de regelen der kunst verbonden en naar buiten geleid, naar de wagen, waar zijn dochter hem ontroerd in de armen sloot.

Er werd een taxi geroepen en Brand bracht de bevrijde bankier naar zijn huis, waar een kwartier later de oude huisdokter Brunt verscheen.

Mac Farlan werd gevankelijk weggevoerd en een uur later kwamen ook de gevangen bandieten in het sombere gevangenisgebouw aan. Twee van hen bleken bij de strijd gedood te zijn, een derde was zwaar gewond.

Van de piloot, noch van de helikopter vond men echter een spoor terug.

Wat de geheime papieren betreft, die Raffles in het tafeltje met de gedraaide poot had gevonden, daarvan vertelde hij niets aan de politie en hij nam zich voor, ze te zijner tijd te gebruiken.

In ieder geval mocht hij er trots op zijn, dat hij de eerste grote slag, tegen de bende van het « Kwade Oog » ondernomen, triomfantelijk had gewonnen.

Wat zijn loon betreft, Hooker bleek zijn leven op prijs te stellen, want hij stelde nog diezelfde dag de zogenaamde detektive een chèque van 20.000 dollar ter hand, waarvan Raffles de helft dadelijk besteedde voor een gift aan een van de noodlijdende instellingen van liefdadigheid in Londen, die van tijd tot tijd verblijd werden met giften van een geheimzinnige schenker, die steeds achter de coulissen bleef.

En al had de New Yorkse politie graag eens willen weten, wie eigenlijk de vreemde helper bij het oprollen van de bende was geweest, zij slaagde er niet in; het was alsof Raffles en zijn twee even geheimzinnige metgezellen in het niet waren opgelost.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

DRIEMAAL HOOKER

De Limburgsche Drukkerijen
HASSELT

Gedrukt in België

Een kast vol

WILD-WEST-BOEKEN

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 39,—

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl, 39,—**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 67 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie Het bedrag van fl. 39,— / de 1 e term. van fl. ...., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM : .....

ADRES : 699

Amsterdam

Leidsegr. 108

Tel. : 67007

Postr. 60092

Gem. Giro

N. 2266